ဗျူး

သက္ကရာဇ်လေချွန်သံ

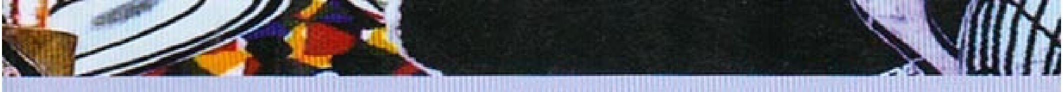

အချစ်မစစ် တစစ်များ

တက္ကသိုလ် မြကျွန်းသာမှာ သူတို့တွေ ကွန်းခိုခဲ့သော သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိခဲ့ပြီ။ လင်းရောင်တို့ သူငယ်ချင်း အုပ်စု အဓိပတိလမ်းကို လျှောက်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်အရိပ်ကို ခို၊ သစ်ပုတ်ပင် ခြေရင်းမှာ ကစား၊ ဂျပ်ဆင်ရိပ်မှာ နား၍ အဋ္ဌာရသဆယ့်ရှစ်ရပ်အား တာဝန်ကျေဆည်းပူးရင်း ဘဝပေး လူ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန်အတွက် ကြင်ဘက်ကိုလည်း အသည်းအသန် ရှာဖွေခဲ့ကြ၏ ။

သူတို့ အုပ်စု ဝန်းကျင်တွင် တာဝန်ကျသော မြားနတ်မောင်မှာ ဖိုးငနဲများလားမသိ။ သူ့ပစ်ချက်က တလွဲတချော်သာ ဖြစ် ဖြစ်နေလေရာ ပထမ နှင့် ဒုတိယ နှစ်နှစ်လုံးလုံး အချိန်အလဟသ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

ဒီနှစ်တော့ မြားနတ်မောင် လက်တည့်လာပြီ ထင်၏ ။ ရမ်းသမ်း ပစ်ခတ်သော်လည်း ပစ်မှတ်များကို တစွပ်စွပ်နှင့် ထိမှန်ခဲ့သည်။

ယောကျာ်းတို့ လုံ့လ ပြုံးပြမှလျှော့ရမည် ဆိုသည့်အတိုင်း မလျှော့သော ဖွဲလုံ့လနှင့် အဆက်မပြတ် ငမ်းကြောဆွဲခဲ့ကြသည်မှာ ပန်းတောထဲမှ ပျားပိတုန်းလိပ်ပြာ တို့အလား အုန်းအုန်း ကျွတ်ကျွတ် ရှိခဲ့ကြသည်။

သူတို့လိုချင်နေကြတာ ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် တော်တော်နှင့်မရ၊ တတိယ နှစ်ရောက်လာကြမှ မတူကွဲပြားသော အဓိကဘာသာရပ်မျိုးစုံမှ ကောင်မလေးများနှင့် အဆင်ပြေကာ အသီးသီး သမီးရည်းစား ရခဲ့ကြ၏ ။

ချစ်တာ မချစ်တာ အပထား၊ ပြန်တမ်းဝင် သမီးရည်စား အသိုက်အဝန်းတွင် အစမ်းခန့်နှင့် အလုပ်ရဖို့က အဓိက ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် လင်းရောင်၊ သော်ဒီ၊ ပိုင်စိုး၊ မိုးမြင့်တို့ ဝီရိယအကျိုး ခံစားခွင့်ရခဲ့ကြပြီ၊ သော်ဒီက သတ္တဗေဒ အဓိက သင်တန်းမှ အတန်းဖော် အိအိခိုင် ဆိုသူနှင့် သဟဇာတ မှုခဲ့ကြ၏ ။

အချိန်အခါ သင့်ပြီဆိုတော့လည်း ဖားပြုပ်ရိုက်ရင်း အသည်း နှလုံးချင်း ခလုတ်တိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သတ္တဗေဒအဓိက ဘာသာရပ် တူချင်း လက်တွေ့လေ့လာရန် အင်းယားကန် စောင်းတွင် ဖားပြုပ်ဖမ်း ကြရာမှ ဆုံစည်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တော့ သော်ဒီတို့က ဖားပြုပ်ဖူးစာဟုသာ ဆိုရမည်။ ထိုနေ့က ကန်စောင်းမြက်ခင်းစပ် ၌ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လမ်းသလားနေသော ဖားပြုပ်တစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၍ သော်ဒီ ဒိုင်ဗင်ပစ်ပြီး ခုန်ဖမ်းလိုက်၏ ။

မြက်ခင်းပေါ်လျှာထိုးလိုက်သည့် အရှိန်ကများ သွားပြီး သူ့လိုပင် ဖားပြုပ်ဖမ်းထွက် လာသော အိအိခိုင် နှင့် ပက်ပင်း ဆုံခဲ့သည်။

တော်တော်တော့ အသည်းယား စရာကောင်း၏ ။ စောစောက သူ ဒိုင်ဗင်ပစ်၍ ခုန်ဖမ်းသော ဖားက စောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဖားရှာနေသော အိအိခိုင် ၏ ခြေသလုံးသားသို့ ခုန်ကပ်သည်။ အိအိခိုင် အလန့်တကြားနှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ရင်း ထခုန်ကာ ထဘီကို မပြီးခါတော့ဖားက ထပ်ခုန်၍ ထဘီထဲဝင်သွားသည်။

"အား အမလေး အီး လုပ် လုပ်ပါဦး"

မျက်ကလဲဆန်ပြာ အကူအညီ တောင်းနေသော အိအိခိုင်ကို ကြည့်ရင်း သော်ဒီလည်း အိအိခိုင် ထဘီထဲဝင်သွားသည့် ဖားကို ယောင်ယမ်းကာ လိုက်ဖမ်းသည်။

ကြောက်စိတ်ပို နေသောကြောင့် ရှက်ရမည့်ကိစ္စ မေ့နေသည့် အိအိခိုင်က ဖားခုန်ထွက်သွား တာမြင်မှ သော်ဒီကို အတင်းတွန်း လွှတ်သည်။

"ရှင် ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဗျာ ဖား ဖားပြုပ်ဖမ်းတာလေ၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဖားပြုပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

“မသိဘူးသွား မသိဘူး”

ခုချိန်ကျမှ ဖားပြုပ်ထဲ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မရောက်နိုင်ကြ တော့ဘဲ အိအိခိုင်က ထဘီက မန်းကတန်း ပြင်ဝတ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသလို သော်ဒီလည်း ရင်ခုန်သံတွေ ပြင်းလွန်း၍ လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေရှာသည်။

မျက်လုံးနှင့် အလွတ်ရသည်အထိ ပုံနှိပ်ထားခဲ့သော ချစ်သူ၏ ခန္ဓာဗေဒအတွက် သော်ဒီ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားရင်း သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ ဤနယ် ဖားဖမ်းထွက်ရင်း၊ ဖူးစာဆုံရသဖြင့် သော်ဒီ နှင့် အိအိခိုင်တို့အား ဖားစုံတွဲဟု ခေါ်ကြ၏ ။

ပိုင်စိုးတို့ ဇာတ်လမ်းကတော့ တစ်မျိုး ထိုခေတ်ထိုအခါကပင် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်သော သက်မှူးခင်၏ ကားနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်ရာက အသည်းထိပြီး စွဲငြိသွားခဲ့ကြသည်။

ငှက်ပျောခွံတက်နင်းမိပြီး ကားရှေ့မှောက်ရက်လဲကျသဖြင့် အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဒူးခေါင်းတစ်ခု အကြောင်း ပြုပြီး ချစ်သူဘဝ တက်လှမ်းခဲ့သည်မို့ သူတို့စုံတွဲကို ဒူးနာတဲ့ဖူးစာဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။

မိုးမြင့်စတိုရီကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်မှ ဖိနပ်ပြတ်၍ အရှက်တကွဲ ဖြစ်နေရသည့် ကေသီခိုင်ကို အကူအညီ ပေးခဲ့ရာမှ ဇာတ်လမ်းစ ခဲ့ကြတာဖြစ်၏ ။

စနေနံဖိနပ်နှင့် စခဲ့ကြသဖြင့် စနေချစ်သူများဟု ကင်ပွန်းတပ် ခဲ့ကြသည်။ လင်းရောင်ကျတော့ တစ်မျိုး။ သူ့ဇာတ်လမ်းက ဆင်ဖမ်း ရသလို ကျားဖမ်းရသလို ထိတ်လန့်သည်းဖို ဖြစ်ရပ်တစ်ခု အဖြစ် မှတ်တမ်း ဝင်ခဲ့သည်။

လင်းရောင်က စုထက်ကို ဘတ်(စ်) ကားပေါ်တွင် စတင်ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်တိုးဝှေ့တက်၍ နေရာယူပြီး ချိန်တွင် သူ့ဘေးမှ မိန်းကလေးကို မြင်ဖူးသလိုဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

"လက်တို့တောင်းရရင် အကြွေးမထားဘဲ ကားခလေးတွေ ပေးသွားကြ"

ရိသဲ့သဲ့ အပြောနှင့် ကားခတောင်းနေသော စပယ်ယာကြောင့် တန်းကိုင်းထား သော လက်ကိုလွှတ်၍ ပိုက်ဆံအနှိုက်တွင်မှ ကားက ဘရိတ်ဆောင့် အုပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ လူများယိမ်းထိုးပြီး ရှေ့သို့ ငိုက်ဆင်းသွားကြသည့် အထဲ လင်းရောင်အဖြစ်က အဆိုးဆုံး၊ လက်လွှတ်ထားသဖြင့် လုံးဝ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဘေးမှ မိန်းကလေး အပေါ် ပိကာ ပြုတ်ကျသွားသည်။

အမှတ်တမဲ့မို့ ထမင်းချိုင့်လည်း ပြုတ်ကျကာ ထမင်းဟင်းတွေ ပြန့်ကျဲသွားသည်။

အမှုကကြီးလှသည်မို့ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရသည်။

"ဆောရီးနော် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ကားခနှိုက်နေတုန်း ဘရိတ်ဆောင့်အုပ် လိုက်လို့ပါ"

တောင်းပန်ရင်း ထမင်းချိုင့်ကိုပါ ကောက်ယူ၍ ပြန်ဆင့်ပေးပြီး

"ဒီကကို ကျောင်းမှာမြင်ဖူးသလိုပဲ ကျောင်းသွားမှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို နေ့လယ်စာကိုပါ ကျွန်တော် ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ဆော ရီးနော်၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ခွင့်လွှတ်ပါ"

ကောင်မလေးက အနမ်းခံလိုက်ရတာ ထက် ထမင်းချိုင့် ပြုတ်ကျသဖြင့် ကားပေါ်မှလူတွေ အကုန်ဝိုင်းကြည့် နေကြတာကို ပိုပြီး ရှက်နေပုံရ၏ ။

အနမ်းခံရတာ က သူနှင့် ကိုယ်နှစ်ဦးထဲသာ သိကြတာ မဟုတ်လား။

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောသဖြင့် လင်းရောင်လည်း အလိုက်သိစွာ နှုတ်ဆိတ်လိုက်ပါလာခဲ့ သည်။ မာလာဆောင်မှတ်တိုင်တွင် အတူတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြ၏ ။

လင်းရောင် ကောင်မလေးနောက် တကောက်ကောက်လိုက် သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်တော့မှ

"အဟင်း ကျွန်တော် ဖစ်ဆစ်သာ့ဒ်ရီးယားက လင်းရောင်ပါ ဒီကကော"

"ကျွန်မ အင်း ကျွန်မ သမိုင်းဖိုင်နယ်က စုထက်ပါ"

"သြော် ဟုတ်ကဲ့ မစုထက် ဟိုလေ ကားပေါ်မှာ အတှာပြုသလို"

"အိုး တော်ပါတော့ရှင် ဒါကို ထပ်ထပ်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ မစုထက်၊ ကျွန်တော် ကျွေးမွေးပြုစု တာကိုတော့ လက်ခံပေးပါနော် မစုထက် ၊ ဒါကိုတော့ လိုက်လျောပေးပါ ဗျာ"

စုထက်ဆိုသော ကောင်မလေးဆီမှ အဖြေမရ၊ အနမ်းခံလိုက်ရသော ပါးပြင်ကို ပွတ်ကာ အရှက်သည်း နေရှာသည်။

"နော် မစုထက် တောင်းပန်တာကို လက်ခံတဲ့ အနေနဲ့ကော မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောအနေနဲ့ပါ ခွင့်ပြုပေးပါ"

"ရပါတယ်ရှင် ဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး"

"ဟာ မဟုတ်တာဗျာ ကျောင်းက ညနေထိ တက်ရမှာ မစုထက် ဆာနေမှာပေ့ါ"

"ရပါတယ်"

"အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ထမင်းဟင်းတွေ မှောက်ကုန်ပြီ

မဟုတ်လား၊ ကင်တင်းမှာ တစ်ခုခုစားပြီးမှ အတန်းတက်ကြတာပေ့ါ လာပါဗျာ လာပါ”

လင်းရောင်က ဆွဲတော့ လွဲတော့မလို အတင်းလုပ်ဖို့ဟန်ဖြင့် လိုက်တော့မှ ရှက်တတ်သော စုထက် လှုပ်လာသည်။

“ကဲ ကဲ လိုက်ခဲ့ပါမယ်ရှင်၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တော့ မလုပ်ပါနဲ့”

ဤသို့နှင့်ဝိဇ္ဇာကင်တင်းတွင် လင်းရောင်နှင့် ဟုထက်တို့ ထိုင်ဖြစ်ကြ၏ ။ ကျောင်းတက် လာသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင် ထိုင်ခွင့်ရခြင်းမှာ လင်းရောင် အတွက်တော့ ဒါ ပထမ ဆုံးဖြစ်သည်။

“ဘာစားမလဲဟင် မစုထက်၊ မြန်မာထမင်းပဲလား၊ တရုတ်စာ စားမလား”

“မြန်မာထမင်းပဲ မှာပါ ရပါတယ်”

“တရုတ်အမဲ စားလား”

“ရတယ် ဘာမှ မရှောင်ဘူး”

“ဟေ့ ဒီကို ငါးရဲ့ အူနဲ့ တစ်ပွဲ၊ ဝက်နဲ့ တစ်ပွဲ”

ဘာစားမလဲ မေးပြီး ထမင်းမှာပြီး သောအခါ ပြောစရာ စကားကုန်သွားသည်။ စုထက်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံ့ထားသည်။ လင်းရောင်မှာလည်း ပြောစရာ စကားကို လိုက်ဘရီထဲ ဝင်ရှာရမလို ဖြစ်နေ၏ ။ အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျောင်းထဲတက်ပြီး တစ်ခါမှ သိသိသာသာ မဆုံဖြစ်ကြဘူးနော်၊ မြင်ဖူးတယ် ဆိုရုံလောက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

"မစုထက် ဘယ်မှာနေလဲ"

"မင်္ဂလာဒုံမှာပါ"

"ကျွန်တော်က အင်းဝဆောင်ကပါ၊ နယ်က ပိုက်ဆံလွှဲလိုက်လို့ သွားယူတာပါ"

အရည်မရ အဖတ်မရ စကားများပင် ဖောဖောသီသီ မပြောနိုင်ကြဘဲ ပြောစရာ စကားစဉ်းစားစဉ် ထမင်းဟင်းများ ရောက်လာသဖြင့် လက်ဆုံ စားခဲ့ကြ၏။ မနက်ဆယ်နာရီ တောင် မထိုးတတ်သေးတော့ ထမင်းစားရတာ နည်းနည်း စောနေသည်။

သာသားမှ မရှောင်သော စုထက် ပန်းကန်ထဲ ဝက်သားရော ငါးရံ့အူပါ ခပ်ထည့်ပေး ခဲ့၏။ တစိမ်းယောကျ်ား သားတစ်ယောက်ရှေ့တွင် စုထက် မဝံ့မရဲသာ စားနေရှာသည်။

လင်းရောင်က ချဉ်ပေါင်ချဉ်ရည်ပန်းကန်နှင့် အတို့ အမြှုပ်ပန်းကန်ကို စုထက်ရှေ့သို့ တိုးပေး၏။ စုထက်က လက်ကာပြရင်း

"အသားမရှောင်ပေမယ့် ချဉ်ပေါင်ချဉ်ရည်နဲ့ ငါးမိရည်ကိုတော့ ရှောင်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ စားလို့မရဘူး အနံ့တောင် မခံနိုင်လို့ပါ"

"ဟာ ဟုတ်လား ဆောရီးနော်"

စုထက် မကြိုက်တာတွေ ပြန်ဆွဲယူရင်း ချဉ်ရည်ဟင်း ရွှဲရွှဲဆမ်း ငါးပိရည်တစ်ဇွန်း ထည့်ပြီး အားပါးတရ နယ်ဖတ်စား ပစ်လိုက်၏။ လင်းရောင်က ဘာစားစား ချဉ်ငန်စပ်လေးမှ ခံတွင်းတွေ့သည်။ သူ စားနေပုံကို စုထက် တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသဖြင့် လင်းရောင် နည်းနည်း ရှက်သွားသည်။

"အဟင်း ကျွန်တော်က အဲသလို အားပါးတရ နယ်ဖတ်ပြီး စားရတာ ကို အကျင့်ပါနေတာလေ ဒါနဲ့ ရွှေချဉ်ပေါင်လက်ကြား ကြက်သားနဲ့ မလဲပေါင်းဆိုတဲ့

စကားရှိတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး အများစုက ချဉ်ရည်ဟင်းဆို သိပ်ကြိုက်ကြတာ”

“ဟုတ်မှာပါ ကျွန်မကတော့ မကြိုက်ဘူး၊ ဘာအချဉ်မှ မစားဘူး”

“ထမင်းစားရတာ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေတော့ မှာပေါ့ ဟော့ ဒီကို စပါကလင်တစ်လုံး”

မျှောချလို့ရအောင် စုထက်အတွက် အအေးတစ်ပုလင်း မှာပေးလိုက်၏။ ဇွန်းခက်ရင်းသုံး၍ သေသေသပ်သပ် ထမင်းစားကာ အအေးကို လှလှပပ သောက်တတ်သော စုထက်အလှက လင်းရောင် မျက်စိထဲ မှာ အစပ်ထည့်သွားသည်။

အချိန်စောနေသော်လည်း အဓိက ဟင်းပွဲ စုထက်ကြောင့် လင်းရောင် ထမင်းမြိန်ခဲ့၏။ စားပြီးသည်နှင့် စုထက်က ထဖို့ဟန်ပြင်သည်။

“ထမင်းကျွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ကိုလင်းရောင် အတန်းတစ်ချိန် လွတ်သွားပြီ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ နောက်တွေ့လည်း ခေါ်မယ်နော်”

လင်းရောင်၏ သွေးတိုးစမ်းစကားကို စုထက်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်တုန့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ လွယ်အိတ်နှင့် ချိုင့်ကို ဆွဲလျက် လှပစွာ ထွက်ခွာသွား၏။ ဒုတိယ မြောက်ခြေလှမ်း စခါစမှာပင်

“မစုထက် အမြဲတမ်း ပရိုမီနာပဲ လိမ်းသလားဟင်”

“ရှင်”

“ဪ မွှေးလွန်းလို့ပါ”

“အို”

လှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှက်သွားသောအခါ ပိုမိုလှပသွား

တတ်ကြောင်း လင်းရောင် ကောင်းကောင်း သိလိုက်ရ၏ ။ ဤသို့ ဤနယ် အစပြုခဲ့သော လင်းရောင်၏ ချစ်ပုံပြင်မှာ အားလုံးအတွက် အားကျစရာ ဖြစ်လေသည်။

*

ဘော်ဒါ အရင်းခေါက်ခေါက်တို့၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အင်တာဗျူးတွင် လင်းရောင်က တီဗီစတားဖြစ်နေသည်။

“နယ်ကပို့လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံသွားယူပြီး အပြန်မှာ အပျို့ပါးကို အာဝါးပေးခဲ့ရတယ် ဆိုတော့ မင်းက ကံထူးရှင်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် မင်း အဲဒီ ဘတ်(စ်) ကားကို မှတ်ထားလိုက်ရမှာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဲဒီ ကားကြောင့် မင်းလိုကောင်မျိုး မတန်မရာနဲ့ အပျိုစင် တစ်ယောက်ရဲ့ ပါးကို ဈေးဦးဖောက်ခွင့် ရတာ လေ၊ လမ်းမှာတွေ့တိုင်း အဲဒီ ကားကို ဦးခိုက်ရမှာပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား

မနာလို တိုရှည်ဖြစ်နေကြသော သော်ဒီနှင့် ပိုင်စိုးက အမနာပ စကားဆိုကြ၏ ။ ဘာပဲပြောပြော အသီးသီး ရည်းစားရသွား ကြသော စာသင်နှစ်များက ပျော်စရာ ကာလများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ခုတော့လည်း စုထက်ပါးက ပရိမီနာဆိုတာ ငါနဲ့ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်လို ဖြစ်နေကြပါပြီကွာ”

"အမလေးကွာ အလှူ့ရှင် မှန်းသိအောင် ချောတိုင်တက်ပြ နေလိုက်တာများ"

မိုးမြင့် စကားမှားနေ၍ လင်းရောင်က ပြန်ပြင်ပေး၏ ။

"ချောတိုင် မဟုတ်ဘူးလေ မိုးမြင့်ရဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင် မဏ္ဍပ်တိုင်"

"မင်းအတွက်တော့ ချောတိုင်ပဲ၊ ကြည့်နေ ဘယ်တော့မှ ထိပ်ဖျားရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လျှောကျလာမှာ"

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

မိုးမြင့်စကားက သူတို့အတွက် နိမိတ်ဖတ်စကားဖြစ်ခဲ့သည်။ နက်ရှိုင်းသော ချစ်ခြင်းလည်း မပါ။ ပြင်းပြစူးရှသော တွယ်တာ တပ်မက်မှု လည်းမရှိဘဲ လက်တည့်စမ်း လိုသောသဘောနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

ဝေသီမှုန်ဝါးသော ဘဝ၏ ရွှေ့လျားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူတို့အုပ်စု၏ ချစ်သူများသည် အချစ်အား မြူမှုန်တစ်မျှ အရေးထားခဲ့ ကြ၍ ထင်သည်။ တစ်လ နှစ်လတန်တော့ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာကာ အလိုလိုနေရင်း ပြတ်ထွက်ကုန်၏ ။

ဖားစုံတွဲက ဘောကြောင့်ကွဲသည်။ ချစ်သူတို့ဘဝ ချိန်းတွေ့ကြရာတွင် ဘောဝါသနာအိုး သော်ဒီမှာ ဘောကိုက်ပြီး အိပ်ရာထနောက်ကျ သဖြင့် အမြဲလိုအချိန်မီ ရောက်မသွားတာက များ၏ ။

အိအိခိုင်မှာ ချိန်းဆိုရာ နေရာတွင် တစ်ယောက်ထဲ ကြောင်တက်တက်နှင့် တစ်နာရီ တစ်နာရီခွဲခန့် စောင့်နေရလေ့ရှိသည်။ ကြာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့။ ချိန်းတွေ့သည့် တစ်ရက်ဆုံကြစဉ် ပေါက်ကွဲတော့ သည်။

"ကိုဒီ မကောင်းဘူးကွာ ဘောပွဲရှိတဲ့နေ့ဆိုရင် ကိုဒီ အမြဲတမ်း ပျောက်နေတယ်"

"ဟုတ္တဲ့"

"ခိုင် သိပါတယ် ကိုဒီ့ဘဝမှာ ခိုင့်ထက် ပိုအလေးထားတာ ဘောလုံးပွဲပဲ မဟုတ်လား၊ ဘောလုံးပွဲက ပထမ ခိုင်က ဒုတိယဖြစ်နေပြီ"

ချစ်သူ၏ မကျေမချမ်း စကားကို သော်ဒီက ဟာသဖြင့် ဖြေလျှော့ပေးလိုက်မိသည်။ ဒါကိုက မှားသွားတာပဲ ဖြစ်၏ ။

"ခိုင် ပြောတာ မှားနေပြီ"

"မှားနေပြီ ဟုတ်လား။ ခိုင်နဲ့ဘောလုံး ဘယ်ဟာက အရင်လဲ"

"ဘောလုံးပြီးရင်တောင် ခိုင် မလာသေးဘူး၊ ကြားမှာတစ်ခု ရှိသေးတယ်"

"ဟင် ဘာရယ် ကြားမှာ ရှိသေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် လေ ဘောလုံးပွဲပြီးရင် ဘော်လီဘောကျန်သေးတယ်၊ ပြီးမှ ခိုင်"

"ဘာ"

ချစ်သူ ဒီလောက်ထိ ဒေါပွသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိသော သော်ဒီမှာ ပြင်းထန်သည့် ခိုင်၏ လေသံကြောင့် ပြန်လည်ချော့မော့ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မမီတော့ချေ။

"ကျေးဇူးပဲ ကိုသော်ဒီ၊ စောစောစီးစီး သိလိုက်ရတာ ကံကောင်းလို့ ဆိုတဲ့ သီချင်းလိုပဲ ရှင့်စိတ်ဓာတ်နဲ့ အလေ့အကျင့်တွေက အိမ်ထောင်တစ်ခု အတွက် အနုတ်လက္ခဏာ တွေချည်းပဲလေ၊ ဒါတွေ သိရက်နဲ့ ရှေ့ဆက်မိရင် ကျွန်မ လောက်မိုက်တဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး"

"ဟာ ခိုင် အဲဒါ အလကားပြောတာ၊ ကိုဒီ နောက်တာ၊ ခိုင်ဒေါပွ နေလို့ စိတ်ကြည်သွားအောင် တမင်နောက်လိုက်တာပါ"

"ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ၊ ရည်းစား ဘဝမှာတောင် ဘောကိုပဲ ဦးစားပေးနေရင် ရှင့်မယား ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဘောလုံးပွဲ မှာတောင် ဈေးရောင်းခိုင်း မလားမသိဘူး"

"အဲလောက်ထိ ရက်စက်ပ့ါမလား ခိုင်ရယ်"

"တော်ပြီ သော်ဒီ ဆောရီးပဲ၊ နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်မကို လာမတွေ့ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ပတ်သက်မှု ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်သွားပြီဒါပဲ"

ချစ်သူက ဒေါနှင့် မောနှင့် ကောပြီး ထွက်သွားသောအခါ သော်ဒီ တစ်ယောက်ထဲ ကန်စပ်က အပင်ရင်းမှာ ဘောလုံးဂျာနယ်ကို ဖင်ခုထိုင်ရင်း ငိုင်တွေပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဒူးနာတဲ့ ဖူးစာဖက်များ ဖြစ်ကြသော ပိုင်စိုးနှင့် သက်မှူးခင်တို့ ကကော ဘာများထူးသေးလို့လဲ၊ သုံးနိုင်စွဲနိုင်သော ကြွယ်ဝသော သက်မှူးခင်၏ ဦးဆောင်မှု နောက်ကိုသာ မျှောလိုက်လေ့ ရှိသော ပိုင်စိုးကို ကြာကြာ မဝါးဘဲနှင့် ခါးမှန်းသိသွားခဲ့၏ ။

ရုပ်ရှင်ပဲ ကြည့်ကြည့် စားသောက်ဆိုင်ပဲ ထိုင်ထိုင် ပိုက်ဆံထုတ်ဖို့ လက်နှေးတတ်သော ပိုင်စိုးကို မပိုင်စိုးလိုတော့ချေ။

နောက်ဆုံး ချိန်းတွေ့သည့် အခေါက်က မှားသွားသော စကားတစ်ခွန်းနှင့် လမ်းခွဲမှတ်တိုင် ရောက်သွားကြသည်။

"ကျောင်းပြီးရင် မောင် ဘာလုပ်မှာလဲဟင်"

"ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ရင်တော့ ထမင်းအိုးကို အမြောက်နဲ့ ပစ်သလို ဖြစ်တော့မှာလေ သက်မှူးရဲ့၊ နိုင်ငံခြားမှာပဲ အလုပ်သွားလုပ် ချင်တယ်"

"အဆက်အသွယ်နဲ့ အရင်းအနှီးကော ရှိလို့လား"

"ဒါတော့ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေ့ါ သက်မှူးရယ်"

“သက်မှူးခင် စိတ်လေသွားပုံနှင့်

“ကဲ မေးကြည့်ပါရစေ ဦးမောင်ရယ် သက်မှူးကို ဘာကြောင့် ချစ်တာလဲ”

“အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်လိုလို့လား”

“သက်မှူးရဲ့ အင်မတန် လှပတဲ့ မျက်နှာကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် မော်ဒယ်ဂဲလ်ရှုံး ရလောက်တဲ့ သက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လား ပြောကြည့်”

ကလေးကလား ဆန်စွာ မေးနေသော သက်မှူးခင်ကို ကြည့်ရင်း ပိုင်စိုး ရယ်ချင်လာသည်။ သို့နှင့် ခပ်နောက်နောက် ပြန်ဖြေလိုက်၏ ။

“သက်မှူး စီးတဲ့ကားကို အကြိုက်ဆုံး”

“ဟမ်”

ပိုင်စိုး အဖြေကြောင့် သက်မှူးခင် အံ့သြသွားသည်။ ပြီးမှ ခပ်ပေ့ါပေ့ါလေး ရယ်လိုက်၏ ။ ဘာကိုမှ အလေးအနက် မထားတတ်သော ပိုင်စိုးက ဒီကိစ္စ ဒီမျှနှင့်ပြီးသွားမည်ဟုသာ ထင်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် နောက်ရက်များမှစပြီး သက်မှူးက ပိုင်စိုးအား အတွေ့မခံတော့ချေ။ ဖြေရှင်းခွင့် လည်းမရ၊ စုံစမ်းခွင့်လည်း မပေးနှင့် အနေဝေးပြီး၊ လေဘေးနှင့် အချစ်တွေ လွင့်မျောပါသွား တော့သည်။

မိုးမြင့်တို့ အေးသီခိုင်တို့ စနေနံချစ်သူများ ကျတော့လည်း ထူးမခြားနားပါပဲဟုသာ ပြောရပေမည်။ မိုးမြင့်က မျက်စိငတ်ကြီး ကျသူဖြစ်၏ ။ မျက်စိကို အစာကျွေးရာတွင် ပက်စက်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

အေးသီခိုင်နှင့် တွဲခုတ်သွားလာ နေခိုက်မှာပင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဣတ္ထိယတို့ကို အလွတ်မပေးတမ်း အားပေးသူဖြစ်၏ ။

တစ်နေ့ ကန်စပ်က အပင်ရိပ်မှာ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်သမျှကို

လှစ်ဟဆိုနေခိုက် ထူးခြားဖြစ်စဉ် တစ်ခုကို အတူတကွ လှမ်းမြင်ကြသည်။

“ဟယ် ကို ဟိုမှာကြည့်စမ်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အဝတ်အစား တွေချွတ်နေပါလား ဒုက္ခပါပဲ သူ ဘာလုပ်မလို့လဲ မသိဘူး”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုယ်လည်း အဲဒါ စိတ်ဝင်စားလို့ ကြည့်နေတာ”

“အံမယ် ကိုနော် အဝတ်အစားချွတ်တာ စိတ်ဝင်စားစရာလား ဟွန်း”

“ဩော် ဒုက္ခပါပဲ ခိုင်ရယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရေမကူးရဘူးဆိုတာ ဒီအမျိုးသမီး မသိဘူးနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါကို ကိုယ်က စိုးရိမ်လို့ ကြည့်နေတာ”

“ဟွန်း စိုးရိမ်တဲ့ မျက်လုံးကြီးကလည်း အရောင်ကိုလဲ့လို့”

“အဟဲ ကန်ရေက ရောင်ပြန်ဟပ်လို့ပါ ခိုင်ရယ်၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ရေကူးလို့ မရဘူးဆိုတာ အမြန်သွားပြောဦးမှ”

အေးသီခိုင်ကို ထားခဲ့ပြီး မိုးမြင့် အဝတ်အစားများ ချွတ်နေသော အမျိုးသမီးထံ ပြေးသွား၏။

“ဟေ့ ဟေ့ အမျိုးသမီး ဒီနေရာမှာ ရေမကူးရဘူးဗျ”

“ဟင် ဒါဆို ရှင် စောစောကတည်းက ပြောပါလား၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေ မချွတ်ခင် ဘာလို့ သတိမပေးတာလဲ”

“အိုး ခက်လိုက်တာဗျာ ရေမကူးရဘူးလို့ပဲ တားမြစ်ထားတာလေ အဝတ်အစား မချွတ်ရလို့ တားမြစ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါမျိုး ဘယ်ယောကျာ်းမှ မတားချင်ဘူး”

“ဘာ နှာဘူး ကဲဟယ်”

မိုးမြင့်အပြောကြောင့် အမျိုးသမီး ဒေါပွပြီး လှမ်းရိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မိုးမြင့်နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်လာသော်လည်း အေးသီခိုင် က မရှိတော့ဘူး။

ထိုနေ့မှစပြီး အေးသီခိုင်က တစ်ဖက်သတ် အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွား၍ မိုးမြင့်လည်း လက်ရှိမှ လက်မဲ့ဖြစ် သွားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းကြားရသော သတင်းများအရ အေးသီခိုင်က သူ့တွင် ညီမနှစ်ယောက် ရှိသဖြင့် မိုးမြင့်လို နှာခေါင်းမီးတောက်သူနှင့် လက်မတွဲရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည် ဆိုတော့ မိုးမြင့် ရှိစုမဲ့စု သိက္ခာ ပျောက်ရသွားခဲ့ရတာ ပဲ အဖက်တင်ခဲ့သည်။

လင်းရောင်နှင့် စုထက် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ လမ်းခွဲမှုကိုလည်း ကြည့် ထိုနေ့က မိုးများသည်းထန်စွာ ရွာသည်။ စိမ်းညို့ ထူထပ်သည့် ရွက်ညွန့် တို့ကြားမှ စီးကျလာသော မိုးရေစက် တို့အောက်တွင် လင်းရောင်နှင့်စု ထက်ပါ ရွှဲရွှဲစို၏ ။

မိုးခိုစရာ မရှိသော ကန်ပတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည့် အခိုက်မို့ အပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင်သာ ခိုနားခဲ့ကြရ၏ ။ မိုးကလည်း တိတ်နိုင်ဖွယ်မဖြစ်။ နောက်တစ်နေ့ ဆက်ရွာဖို့ပင် ချန်မထားဘဲ အားကုန် သွန်ချသလို ရွာနေခဲ့သည်။ ကြာတော့ ချစ်သူချမ်းလာ၏ ။ ခိုက်ခိုက်တုန်သော အသံနှင့်

"ကို ချမ်းတယ်ကွာ၊ အအေးမိပြီး ဖျားလိမ့်မယ် ပြန်ကြရအောင်"

"ဟုတ်ပြီလေ တက္ကစီ တစ်စီးလောက် စောင့်လိုက် စု"

လင်းရောင်က စုထက်ကို ထွေးဖက်ထားရာမှ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ရန် စုထက်၏ လက်ဖမိုးလေးကို ဆွဲယူနမ်းရှိုက် လိုက်သည်။ စုထက်ကလည်း အားကျမခံ စိမ်းလန်းနုဖတ်သော ချစ်ခြင်းဖြင့် လင်းရောင်၏ လက်အား ပြန်လည်နမ်းရှိုက်စဉ် ချစ်သူ၏ မျက်နှာသည် သူတောင်းစား အကျႌမှ အဝတ်စများ ဖွာလန်ကြဲကျသလို နူးညံ့သည့်အပြုံး များအဖတ်လိုက် ကွာကျကုန်သည်။

စုထက်က သူ့လက်ကို ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်

ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“နံ့လိုက်တာ ဟောင်နေတာပဲ”

ထိုအခိုက် အနားသို့ ထိုးရပ်လာသော အငှားယာဉ်ပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်သွားခြင်းဖြင့် မကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြသွားခဲ့သည်။ ချစ်သူ ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးသွား ရပါသနည်း။

လင်းရောင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ ကိုယ့်လက်ကိုယ် ကမန်းကတန်း ပြန်နမ်းမိသည်။ သွားပြီ အဆောင်မှာစားခဲ့သော ချဉ်ပေါင်ဟင်းနံ့က သူ့လက်မှာထောင်းထောင်း ထနေဆဲ။

“ဟား သေစမ်းကွာ”

ချစ်သူက မကြိုက်ဟု အသေအချာ ပြောထားခဲ့သည့် ချဉ်ပေါင်ဟင်း တစ်ခွက်ကြောင့်ပင် လင်းရောင်နှင့် စုထက် အဆက်ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ရေနံဈေးနှုန်း ညှိမရခြင်းထက် ချစ်သူသမီး ရည်းစားဘဝတွင် ချဉ်ပေါင်ဟင်း တစ်ခွက်က ပိုအရေးကြီးကြောင်း သိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်ကို နောက်ကျစွာ မှတ်ထားခဲ့ရသည်။

တိုက်ပွဲကျ သူငယ်ချင်းများ ဟတ်ထိသော ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့် ကင်းတင်းတွင် ခွေခေါက်နေကြစဉ် အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် ဝင်လာကြ၏ ။

ခေါကြီးနှင့် အုန်းလှိုင်တို့၏ ပုံပျက်ပန်းပျက် အမူအရာကြောင့် လင်းရောင်တို့ တစ်သိုက် စိတ်ညစ်၍ ကမ်းနားဆင်းထိုင်နေခိုက် သပွတ်အူ မျောလာတာ ကြုံရသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ကျောင်းထုတ် ခံရလို့လား”

လင်းရောင်၏ အမေးကို ခေါကြီးက ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာပေးဖြင့် ဖြေ၏ ။

"ကျောင်းထုတ်ခံရရင် ဒီလိုနေမလားကွ ခုဟာက ဟီး"

အကျိုးအကြောင်းကို ဇယဉ်ကျူးသလို ပြောပြသဖြင့် အားလုံး စိတ်ညစ်ညူးစွာ နားထောင် ကြရပြန်သည်။ ခေါကြီး၏ အဆိုအရ သူနှင့် သူ့ချစ်သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆိတ်ငြိမ်အရပ်၌ ချိန်းတွေ့ခဲ့သည် ဆို၏ ။

နှင်းဆီငုံလို ဖူးအိနေသော ချစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်းအား နွေးထွေး သိပ်သည်းစေသည့် ခေါကြီး၏ ငေါထွက်နေသော သွားများကြောင့် သူ့ချစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်း ဟက်တက်ကွဲသွား ခဲ့ကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။

"သူက ဒေါပွပွနဲ့ ရှင့်ပါးစပ်ဟာ ချစ်သူကို ယုယဖို့မကောင်းဘူး၊ အုန်းသီးခြစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ် တော်ပြီ ပြန်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာကွ အဟီး၊ ဟီး ချစ်သူလေး တစ်ယောက်တောင် အဖတ်တင်အောင် ထိန်းမထားနိုင်တဲ့ ဘဝမို့ ငါ့သွားတွေ ကို ငါသိပ်စိတ်နာ တယ် ဟီးဟီး"

ခေါကြီးအဖြစ်က ကိုယ်တွေထက် ဆိုးနေသဖြင့် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အသက်ရှင်ရပ်တည်မှုအတွက် စားသောက် ကိုက်ဖြတ်ရန် သွားများလို အပ်သော်လည်း အချစ်၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းတွင် လိုသည်ထက် ပို၍ ခေါထွက်နေသော သွားများကို အစောဦးပိုင်းက ရိုက်ချိုးပစ်ရန်လိုကြောင်း အစကတည်းက သိဖို့ ကောင်းပါသည်။

ခေါကြီး၏ ရင်ဖွင့်မှုအပြီးမှာ အုန်းလှိုင်ကလည်း နှပ်ကလေး တရှုံ့ရှုံ့နှင့် စကားစပြန်၏ ။

"အုန်းလှိုင် အသည်းလည်း ဖျတ်ခနဲ ကွဲခဲ့ရတာ ပါပဲကွာ"

ဟု အစချီပြီး

“ငါနဲ့ နှင်းဆီလေး ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်ကွ၊ ရုပ်ရှင်စပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ နှင်းဆီက ဗိုက်ဆာတယ် ပြောရော”

“ပြောတော့ မင်း ဘာဝယ်ကျွေးလိုက်လဲ”

“ဘာမှ ဝယ်မကျွေးဘူး၊ ငါတို့မှာ ထမင်းချိုင့်ပါတယ်လေ”

“ပါတော့”

“ရုံထဲမှာ သူ့ကိုငါ ထမင်းခွံ့ကျွေးတာပေ့ါကွ”

“အဲလို ကျွေးတော့”

“ကံဆိုးချင်တော့ ဟင်းက ငါးဟင်းတွေ အမှောင်ထဲမှာ မမြင်မစမ်းနဲ့ ခွံ့ကျွေးရတော့ နှင်းဆီ ငါးရိုးစူးသွား ရတာ ပေ့ါကွာ”

“အဲဒါ မင်းအပြစ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ အရိုးများတဲ့ ငါးရဲ့အပြစ်”

သော်ဒီက ငါးကို အပြစ်ပုံချပြီး အုန်းလှိုင်းကို နှစ်သိမ့်၏ ထိုအခါမှ အုန်းလှိုင် ငိုသံပါသွားခဲ့သည်။

“ငါ့အပြစ်က အဲဒီ နောက်မှကွ နှင်းဆီအရိုးစူးပြီး မချိမဆန့် ဖြစ်နေလို့ ငါလည်း ထူပူပြီး အရိုးကို နှိုက်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတာပေ့ါကွာ”

“အဲဒီ မှာ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ”

“ငါ့လက်ညှိုးနဲ့ ကလော်ထုတ်တာက ပါးစပ်မဟုတ်ဘဲ နှာခေါင်းပေါက် ဖြစ်နေတော့ အသက်ရှူပါကြပ်ပြီး သတိလစ်သွားတာ”

အုန်းလှိုင်၏ ရှင်းလင်းပွဲ အပြီးမှာတော့ လင်းရောင်တို့ ဘယ်လို အကြံပေး ရမှန်းမသိတော့။ မိုးမြင့်က စာနာစွာဖြင့်

“ဒါ စေတနာ အမှားပဲကွာ၊ သူ သဘောပေါက် ရမှာပေ့ါ ချစ်သူချင်း တွေပဲဟာ၊ ခွင့်လွှတ် သင့်ပါတယ်၊ မင်းကကော မတောင်းပန်ဘူးလား”

“သွားတောင်းပန်တော့မှ အပြတ်ပြောလွှတ်တာ၊ သူ အရမ်းကြောက်နေတယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ အဲလို အပေါက်မှားမှ ကြောက်လို့တဲ့”

“ဟေ”

အားလုံးမှာ ပြောစရာစကား လုံးဝမရှိခဲ့ကြ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တစ်ပြိုင်နက်ထဲလိုလို ရည်းစားရပြီး မရေးမနှောင်းကာလတွင်ပင် ကွဲကြပြဲကြဖြစ်ခဲ့ကြရသည်မို့ ကံတူအကျိုးပေး ဇာတာရှင်များဟုသာ မှတ်ယူရတော့မည်ထင်သည်။

အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီး နောက်တစ်ခါ ရည်းစားရခဲ့လျှင် အမှောင်ထဲ၌ ချစ်သူအား ငါးဟင်းမကျွေးမိရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်ကြသည်။

အသားချည်းနှင်စားရန် လိုအပ်သော ငါးများတွင် အရိုးကို ဘယ်သဘာဝတရားကတီထွင်ပြီး ထည့်လိုက်သည်မသိ။ အခုတော့ မလိုအပ်သော ထိုအရိုးတစ်မျှင် မှားယွင်းစွာ စိုက်ဝင်ခဲ့မှုကြောင့် အချစ်တစ်ခု သေဆုံးခဲ့ရပြီ။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များက အချစ်အတွက် ဤမျှ မောက်မာရင့်သီးရန် မလိုအပ်သော်လည်း လင်းရောင်တို့အားလုံး ချစ်သူများနှင့် အဆက်ပြတ် ခဲ့ကြ၏ ။

သူတို့ အုပ်စု၏ ကျောင်းသားဘဝ တတိယနှစ်ကာလသည် လွမ်းမောခြင်း များကို မိတ္တူစက်များနှင့် လိုသလို ချုံ့ပြီး ပြီးဆုံးခဲ့ကြလေသည်။

*

လင်းရောင်တို့ နောက်ဆုံးနှစ်တက်ရန် ကျောင်းများပြန်ဖွင့်သော အခါ သူငယ်ချင်းအချို့ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်မလာ ကြတော့ချေ။

ချစ်ရေးချစ်ရာတွင် သေချာရေရာသော ချစ်သူစုံတွဲများမှာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွား ခဲ့ကြသလို အချို့က အလုပ်ဝင်ပြီး စာပေးစာယူပြောင်း၍ ခရီးဆက်ကြ၏ ။

ကျောင်းဖွင့်စကာလများမို့ တက္ကသိုလ်သည် လူသူကျဲပါးလျက် ပျင်းရိဖွယ် ခြောက်ကပ်နေသည်။

လင်းရောင် တို့ အုပ်စုမှာတော့ ကင်တင်းတွင် ကျောက်ချရင်း နှစ်သစ်အတွက် မဟာဗျူဟာ အခင်းအကျင်းသစ်များ အား နှီးနှောဖလှယ်လျက် ရှိကြသည်။

“ဂျပ်ဆင်ထိပ်က ခုန်ချပြီး သက်သေပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့ တယ်ကွာ”

နောက်ကျမှ ရောက်လာသော မိုးမြင့်က ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ခရီးရောက် မဆိုက် ဆိုသလို ညည်းတွားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မိုးမြင့်၊ ကျောင်းလခတွေ ခါးပိုက်နှိုက် ခံရလို့လား”

“အဲဒီ လောက်နဲ့တော့ မျိုးကန်းအောင် ကြံစည်ပ့ါမလား လင်းရောင်ရာ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်သလဲ ရှင်းရှင်းပြော”

“ခေါကြီး င့ါဆီကို ဖိတ်စာ လာပို့သွားတယ်”

“ဟေ”

မိုးမြင့်၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အပြောကြောင့် အားလုံး အံ့ဩသွားကြ၏

။ မိုးမြင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ နှိုက်ထုတ်ပေးသော ဖိတ်စာကို အလုအယက် လှမ်းယူဖတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သော်ဒီက သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ရင်း

“မေးစေ့နေမပူအောင် သွားနဲ့အဖိ ထုတ်ထားတဲ့ ကောင်ကများကွာ”

“လူသတ်လက်နက်လို သူ့သွားတွေကြောင့် ရည်းစားနဲ့ကွဲခဲ့တာ မမှတ်သေးဘူး”

မချိတင်ဘဲ အပြောအဆိုများကို မခံစားနိုင်တော့သလို မိုးမြင့်က ဝင်ရှင်း၏ ။

“ငါ့ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ခိုက်ပြီး ကြွားသွားလိုက်တာများကွာ မကြားဝံ့ မနာသာတွေ ချည်းပဲ”

“လုပ်စမ်းပါဦး မိုးမြင့်ရ၊ အကုသိုလ်ရှယ်ယာပါချင်လို့”

“ရည်းစားဆိုတာတဲ့ ဆိုင်က ငှားဖတ်ရတဲ့ အပျော်ဖတ်ဝတ္ထု တစ်အုပ်လိုပါတဲ့ ၊ အမြတ်တနိုး၊ စုဆောင်းရတဲ့ အစားမဟုတ်လို့ စာအုပ်စင်ပေါ် ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာ နိုင်ဘူးတဲ့၊ မိန်းမကျတော့ အမြဲတမ်း ပြန်လှန်ဖတ်ပြီး ကိုးကားရတဲ့ အတွေးအမြင် ဒဿန စာအုပ်လိုပဲတဲ့”

“အောင်မာ သွားခေါကများ လူးပါးဝလို့”

“ဒါကြောင့် သူဘယ်လိုပဲ ရည်းစားတွေထည်လဲ တွဲခဲ့တွဲခဲ့ အဲဒါက လေ့ကျင့်ရေး ကွင်းဆင်းတဲ့ သဘောပါတဲ့၊ တစ်ဘဝစာအတွက် ဒဿန စာအုပ်နဲ့ တူတဲ့ မဟေသီကိုတော့ မိဘသဘောတူ တဲ့”

“ဟား ဘုရားပွဲဈေးတန်းက သူတောင်းစား”

“ရည်းစားလေး တစ်ယောက်ယောက် ရခဲ့တာကိုများ ထည့်လဲတွဲခဲ့သလေး ဘာလေးနဲ့ မသိတာကျလို့”

“မိုးမြင့် မင်း ပြန်မဖွဲ့လိုက်ဘူးလား”

"နေမလားကွ ပိုင်စိုး၊ မင်းလိုကောင်ကို လက်ခံတယ် ဆိုမှတော့ ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့လို့"

"အဲဒီ တော့"

"အံ့ဩစရာပဲ လင်းရောင်ရေ၊ သူနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ကောင်မလေး ပုံကိုပါ ထုတ်ပြတာ ကောင်မလေးက အတော်ချောတာကွ"

"အဲဒါဆို အနေတာပဲ ဖြစ်မယ်ကွာ"

"အေးလေကွာ သွားခေါက အလဲထိုးသွားရတယ်လို့ သိကွာ ကျလိုက်တာ"

လင်းရောင် တို့အားလုံး ခေါကြီး၏ မင်္ဂလာသတင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုတွေ မှိုတက်ကုန်ကြ၏။ ပိုင်စိုးက နက်နက်နဲနဲ တွေးခေါ်ရင်း

"ဒီနှစ်က တို့အတွက်ဖိုင်နယ်ပဲ"

"နောက်ဆုံး နှစ်ဆိုမှတော့ ဖိုင်နယ်ပေါ့ကွ၊ ဒါများ ရှင်းပြနေရသေးတယ်"

"မိုးမြင့် မင်းရဲ့တစ်ထွာတစ်မိုက် ဉာဏ်နဲ့ ဘလိုင်းကောမနေနဲ့၊ ဖိုင်နယ်ဆိုတာ စာသင်နှစ်ရဲ့ အဆုံးသတ်ပိုင်းကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အတွက် မဟေသီရှာဖို့ နောက်ဆုံးနှစ်လို့ ပြောတာ"

ပိုင်စိုးနှင့် မိုးမြင့်တို့၏ အချီအချ စကားကို နားဆင်နေသော လင်းရောင်နှင့် သော်ဒီတို့ ဉာဏ်အလင်း ပွင့်သွားကြသည်။

"ဟာ ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်တွေ အဲဒါ အဓိက ဦးစားပေး အထူးစီမံကိန်းပဲ၊ နှစ်လည်မရောက် ခင် ရည်းစားရရှိရေး တို့အရေးပဲ"

အားလုံး သဘောတူကြတာ ဤကို ကျွဲဟု ဖတ်ကြရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချပြီးကာမှ မိုးမြင့်က ဗွေဖောက်လာပြန်သည်။

“ခက်တယ်ကွာ မိဘတွေက ပညာရှာဖို့ အကုန်အကျခံပြီး တက္ကသိုလ်ကို လွှတ်လိုက်တာတွေ မင်းတို့တွေ တလွဲဆံပင်ကောင်းနေပြီ၊ ဒီလိုသာ ၊ ကျွဲပါးစောင်းတီး ဖြစ်နေရင် မိဘတွေရဲ့ ချွေးနဲ့စာက သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ပညာရှိသတိ ဖြစ်ခဲဆိုသလို လုပ်မနေကြနဲ့”

မင်းသဘော အိုက်တင်နှင့် လူကြီးသူထီး ပုံစံဖမ်းကာ မှာတမ်းချွေဆုံး မစကားမြွက်ကြား နေသော မိုးမြင့်အား မျက်စောင်း ဝိုင်းထိုးလိုက် ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် မိုးမြင့် ဒိုဘာမင်ပါးစပ်က သူတော်စင်စကား ထွက်လို့ နင့်ပါးစပ်ကို ဆားရည်နဲ့ ပလုတ်ကျင်းပြီး ပစရစ်နဲ့ ဆေးလိုက်ဦး ”

“ဟုတ်ပ့ါကွာ အိုင်ဒီယာ မမိမကမ်းနဲ့ အဲလီးဖင်(န်) ဟိုဒင်း တယ်ရီယာမျှော်သလို လာလုပ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် မိုးမြင့် ပညာလို အိုသည်မရှိတဲ့၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

သုံးယောက် ပေါင်း ဝိုင်းဖွဲ့သော်လည်း မိုးမြင့်က မခို့တရို့လေး ပြုံး၏ ။

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို မိုးရွာတုန်း ရေခံဆိုသလို ငယ်စဉ်အခါ ပညာရှာဖို့ မိုးလွန်မှ ထွန်ချသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆုံးမနေရတာ ”

အမြင်ကပ်လာသည်နှင့် မိုးမြင့် စကားမဆုံးမီ လင်းရောင်က ကြားဖြတ်ဝင် ပြောသည်။

“ငါတို့ ပြောတဲ့ ပညာလို အိုသည်မရှိဆိုတာက ပညာကို အိုမင်းရွတ်တွေ ဘဝကျမှ ရှာမယ်ဆိုရင် ရနိုင်ပေမယ့် မိန်းမကျတော့ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပဲ ရှာမှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာ ရှင်းလား”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

ထိုနေ့က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိုင်ရင်း ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များကို ချမှတ်ကြရာ ယခုနှစ် ကျင်းပမည့် မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲမှအစ

အနုပညာအသင်း ဖျော်ဖြေပွဲအလယ် အသင်း အပင်းပေါင်းစုံ ဝင်ကြရေး အဆုံး၊ အလုံးစုံ ပွဲကြမ်း၍ ပတ်ရမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ကြလေသည်။

*

တိကျသော ရည်မှန်းချက် ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ရှိနေ၍ လင်းရောင်တို့ အုပ်စုမှာ ရှာဖွေလေတွေ့ရှိလေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဖွင့်စ ကနဦးရက်များတွင် အတန်းတိုင်းလူစုံတက်စုံ မရှိသေးသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ တစ်တန်းဝင် တစ်တန်းထွက်နှင့် ဆရာယောင်ဆောင်ကာ ကောင်မလေးများ၏ အမည် စာရင်းကို စုဆောင်းခဲ့ကြသည်။

ဒီနေ့ အလှည့်ကျသော သော်ဒီက ဌားဝတ်လာသည့် တိုက်ပုံ နို့နှစ်ရောင်နှင့် ခန့်ထည်သား နားနေ၏ ။ ဆရာယောင်ဆောင်ထား သည့် ကျောင်းသားကြီး သော်ဒီ နောက်မှ လင်းရောင်တို့ အုပ်စု ရိုးကျိုးသော အမူအရာများဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်း အားလုံး စာသင်ချိန်တစ်ချိန် အလွတ်ခံ၍ အခြားစာသင်ခန်း တစ်ခန်းဆီသို့ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ချီတက်လာခဲ့ကြ၏ ။

အတန်းထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ခြင်း သော်ဒီက ဆရာများစာသင်ရာ စတိတ်ခုံပေါ်သို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့် တက်ရင်း အတန်းခေါ် အချိန်ဇယား ကိုကြည့်ပြီး နာမည်ခေါ် လိုက်သည်။

"မောင်မိုးမြင့်"

"ရှိ မြေ"

"မောင်လင်းရောင်"

“ရှိမှရှိ”

ဆရာကောင် သော်ဒီ မျက်မှာပေါ်မှ ကျော်ပြီး ကျောင်းသား များကို ဘုရှုံး ရှုံးလိုက်သေး၏။

“ကျောင်းသားတွေ မင်းတို့က မကြာခင် လူကြီးလူကောင်း အဖြစ်နဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ယူရတော့ မယ့်သူတွေ၊ ဒီတော့ တည်တည်တန့်တန့်နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တလေးတစား ထူးကြပါ၊ သဘောပေါက်တယ်နော်”

လင်းရောင် တို့အုပ်စု ဦးဆောင်၍ တလေးတစား အဖြေပေး လိုက်ကြ၏ ။

“သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းတယ် နာမည်ဆက်ခေါ်မယ်”

“မောင်ပိုင်စိုး”

“ရှိ”

“မောင်ကီး”

“ရှိ(စ်)”

“မောင်မြင့်ဝင်း”

“ချိပါတယ် ခညာ”

သော်ဒီက သူငယ်ချင်းများ၏ နာမည်နှင့် ကျောင်းသားစာရင်း ရှိနာမည်များကို ရောလျက် ဆက်တိုက်ခေါ် လိုက်၏။ ပြီးမှ ကျောင်းသူအုပ်စုကို တစ်ချက်အကဲ ခတ်ရင်း

“မကလျာ”

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

“မ အမရာ”

“ရှိ”

“မ မဒီ”

“ရှိ”

“မ မာရီယာ”

“ဘူ”

မာရီယာ မထူးမီ မိုးမြင့် ထအော်လိုက်သောကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ပွဲကျသွား၏။ မာရီယာက မိုးမြင့်ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ရင်း ကျိန်ဆဲနေမည်မှာ သေချာသည်။ အားလုံးကို နာမည်ခေါ်ပြီးသော အခါ သူတို့ပစ်မှတ်များ၏ အမည်နာမများကို အလွတ်ရသွားသဖြင့် ရည်မှန်းချက် ထမြောက်အောင် မြင်သည်ဟုသာ ဆိုရမည်။

သော်ဒီက အားမရသေးဘဲ ဆက်ပြီး အရစ်ရှည်ကာ ပညာပြနေ၏ ။

“ကဲဒီနေ့တော့ မင်းတို့ကို ဆရာစာမသင်ခင် ဉာဏ်စမ်းမေး ခွန်းလေးတွေ မေးကြည့်ချင်တယ်၊ မမာရီယာ ဖြေကြည့်ပါဦး”

သော်ဒီ၏ လေသံကြားရုံနှင့် ပေါက်ကရတွေ မေးပြီး ပြဿနာ ရှာတော့မည် ဆိုတာသိလိုက်ကြပြီး သူတို့ အုပ်စု ပါးစပ်ပိတ်ထားသည့် ကြားမှ တခွိခွိဖြစ်နေကြ၏ ။ မာရီယာ တစ်ယောက် တုန်တန်ယင်ယင်နှင့် ထရပ်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်”

“အဟမ်း အမျိုးသမီး တွေရဲ့ကောင်းခြင်းအင်္ဂါ ကိုးပါးမှာ ဆံပင် ပါတယ်နော်၊ အဲဒီ ဆံပင်ဟာ ဘယ်နေရာမှာ အကောက်ဆုံးလဲ”

“ရှန်ကျ ကျွန်မ မသိပါဘူးရှန့် အဲလေ ရှင့်”

မဖြေရဲ မဖြေနိုင်ဖြစ်နေသော မာရီယာကို ကြည့်ပြီး လင်းရောင် တို့အုပ်စု ပါးစပ်စေ့ထား၍ မရလောက်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။ သို့နှင့် ပိုင်စိုးက လက်ညှိုးထောင်ပြ လိုက်ရင်း

"အာဖရိကမှာပါ ဆရာ"

"ဒါဆိုရင်တော့ မှန်ပါတယ်၊ ကဲ နောက်တစ်ခု မေးမယ်၊ မနွေးနွေး ဖြေကြည့်ပါ၊ ဟာသဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်"

"အဲ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မသိပါဘူး ဆရာ"

ထိုအခါ လင်းရောင်က ထရပ်လိုက်ပြီး

"ကျွန်တော် အနီးစပ်ဆုံး ဖြေကြည့်မယ် ဆရာ၊ ဟာသဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဟာ အတွင်းခံဘောင်းဘီ နဲ့တူပါတယ်၊ တိုပေမယ့် ပေါ်လွင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

လင်းရောင်၏ အဖြေကို အားလုံးသဘော ကျသွားသည်။

"ပိုင်တယ်ကွာ"

"မှန်ပါတယ် အဲဒီ အတွက် မဖြေနိုင်တဲ့သူတွေက ဖြေနိုင်တဲ့ လူတွေကို ထပြီး လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်ပါ"

မာရီယာနှင့် မနွေးနွေး မကျေနပ်ကြသော်လည်း ဆရာဖြစ်သူ လုပ်ခိုင်းသည့်အတွက် မအီမလည်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ရာကြသည်။ ပိုင်စိုးက မာရီယာ့ကို နှုတ်ဆက်ခွင့် ရသလို လင်းရောင်က မနွေးနွေးလက်ကို လက်ခွင့်ရသွား၏။ ဆရာကောင် သော့်ဒီကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ရဦးတော့မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အတန်းပြဆရာ အစစ်ဝင်လာသဖြင့် ဆရာ ကောင်သော်ဒီနှင့် အပေါင်းအပါ များ ခါးကိုင်း ဦးညွတ်လက်ပြရင်း လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသည်။ ထိုသို့ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိသွားကြသော မာရီယာ တို့အုပ်စုမှာ

"ဟယ်တော့ သူ သူတို့က ဆရာမဟုတ်ဘူး"

"ကြည့်စမ်း သေနာတွေ ပေါက်တတ်ကရ မေးခွန်းတွေ မေးပြီး ငါတို့လက်ကို ညာကိုင်းသွားတာ ကိုး"

မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ ထူးထူးခြားခြား မိတ်ဆက်သွားသော ကောင်လေး တစ်သိုက်ကြောင့် ကောင်မလေး တစ်သိုက်၏ ရင်ဘတ်ပျိုးခင်းတွင် သံယောဇဉ်မျိုးစေ့ကို ပျိုးကြဲပြီးသားတော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ထိုကောင်မလေးများ နောက်သို့ စုံထောက်များ ကဲ့သို့ နောက်ယောင် ခံလိုက်ကြသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် အင်းလျားဆောင်မှ အဆောင်သူက အများစု ဖြစ်နေတာကို ဝမ်းသာအားရ သိခဲ့ကြ၏ ။

အခုအချိန်ထိ ဘာတစ်ခု ရေရေရာရာ မရှိသေးသော်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ နေကြ၏ ။ သူတို့အားလုံး အရေးပေါ် စီမံကိန်းတစ်ခု ရေးဆွဲကာ အင်းလျားဆောင်ရှေ့သွားပြီး အဆောင် သူလေးများကို သီချင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ဖို့ စိုင်းပြကြသည်။

ဒါကလည်း ကြည်လဲ့ပြီး အသီးကလေးများ ခုန်ထနေသော စပတ်ကလင် တစ်ပုလင်းကိုပင် မိုက်နှစ်ချောင်းတပ်၍ ချစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ အတူမသောက်ဘူး သေးသော အားလုံး၏ ရင်တွင်းဆန္ဒကို အကောင်းအထည်ဖော်မည့် ခြေလှမ်းသစ်သာ ဖြစ်၏ ။

တကယ်တမ်း ပြင်ဆင်ပြီး လက်တွေ့ကွင်းဆင်း ကြည့်သောအခါ မှ ကိုယ်လိုလူစားတွေ၊ အများကြီးဆိုတာ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေ့ လိုက်ကြရသည်။

အင်းလျားဆောင်ရှေ့က ကာလသားအုပ်မှာ မြို့ပတ်ရထား စောင့်ကြသော ရုံးဆင်းချိန် လူအုပ်ကြီးလိုပင် အုံခဲ၍ နေသည်။

"ဟာ မလွယ်ပါလား လင်းရောင်၊ ကိုယ့်ထက် ဝီရိယကောင်း တဲ့ရောဂါသည်တွေက အများကြီး"

"အေးလေ လူတွေက တပြွတ်ကြီး ၊ ငါတို့ တော်တော်စောင့်ရ မယ်ထင်တယ်"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရင်းရမှာပေါ့"

"အတွေ့အကြုံရတာ ပေါ့ကွ၊ သူများတွေ ဘယ်လို ပိုးကြ ပန်းကြ ကြောင်ကြသလဲ ဆိုတာ မျက်မြင်လေ့လာ ရတာ ပေါ့"

ရှေ့မှ ကြိုရောက်၍ တန်းစီထားကြသော အဖွဲ့များ၏ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုများကို လေ့လာနားထောင်ရင်း သည်းခံစောင့်ဆိုင်း ကြရသည်။

အဖွဲ့တော်တော်များများ ကတော့ ဂစ်တာများ မယ်ဒလင်များ နှင့် မင်းအောင်လို ဟဲသူကဟဲ၊ အနိုင်လို ဟစ်သူကဟစ်၊ လွှမ်းမိုးလို အော်သူကအော်နှင့် တကယ့်ကို ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေသည်။

"ကျော်တော့ လေ့သူကြီးပါကွယ်၊ ညားတော့လည်း လေ့ထိုးသားနဲ့ကွယ် မေရယ် မေရယ် ချစ်မိသမျှ လွမ်းရပါပြီကွယ်"

မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ ခွေနပဲနှင့်စောင့်ဆိုင်း နေကြသောသူများမှာလည်း မအားကြရ။ ဝိုင်းဝန်းကာ ပွဲတော်တည်နေကြသော ခြင်းများကို မောင်းနှင်ရင်း တဖြတ်ဖြတ်ရိုက် နေကြရသည်။ မခံနိုင်တော့ သော်ဒီက

"ခြင်ကိုက်တယ်ကွာ ငါတော့ ပြန်ချင်ပြီ"

ဝေဒနာကို ကြေညာနေချင်သော မိုးမြင့်က

"မင်းပြန်ချင်ပြန် ငါတော့ မပြန်ဘူး၊ ငါတို့ ဒီနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်ကွ ငါ့မှာရည်စားဆိုလို့ ချိုလား ချဉ်လားတောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး"

"ရရင် လျက်ကြည့်ပေါ့၊ ငါထင်ပါတယ် ငန်ကျိုကျိုလေးပဲ နေမှာ"

"ဝါး ဟား ဟား ဟား"

ထိုသို့ ကာလသားများ တရုန်းရုန်း နှင့် ဖိုသံပေးနေသည့် အခိုက် အင်းလျားဆောင်မှ မမတို့မှာလည်း ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလူး၍ အဆောင်ကော်ရစ်ဒါ တစ်လျှောက်မှ ပြူတစ်ပြူတစ်နှင့် စောင့်ကာ အားပေးနားသောတ ဆင်နေကြ၏ ။

လူလုံးမြင်လိုက်ရသော ကျောင်းသားတစ်သိုက်မှာ ပိုမိုစိတ်ဆာလာကြပြီး အားတက်သရော အော်ဟစ်သီဆို ကြသည်။

"အဆောင်သူ အဆောင်သူ xxx အလွမ်းပြေ xxx အဆောင်သူ xxx အလွမ်းမြေ"

သို့နှင့် ခြင်စာကျွေးရင်း စောင့်ဆိုင်းခဲ့ကြ၍ လင်းရောင်တို့ အလှည့်ရောက်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ရှိနေပြီ။ ကော်ရစ်ဒါတွင် လူရိပ်လူယောင် လျော့နည်း သွားသည်ဟုပင် ထင်မိ၏ ။ ပြီးတော့ ညဥ့်နက်လှပြီ ဖြစ်၍ အိပ်ချင်စိတ်ကလည်း ဖိစီးနေကြပြီဖြစ်သည်။

"သော်ဒီ အဆောင်သူတွေ အိပ်ငိုက်ကုန်ပြီ ထင်တယ်၊ သီချင်းမဆိုခင် ငါတို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပြဦးမှ ဖြစ်မယ်"

"အိုကေ လင်းရောင် သူတို့လေးတွေ မြူးသွားအောင် ငါပြဲပြဲလိုက်မယ်၊ အဟမ်း အဟမ်း ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ ဟာမိုနီ အဖွဲ့မှ အစီအစဥ်တစ်အရ နောက်ခံတေး ဂီတဖြင့် မိုးမြင့်က ကင်းပြီး ကောင်တောင် ပြပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ"

သော်ဒီ၏ အောင်မြင်ထည် ဝါသောအသံကြောင့် အဆောင်သူများ အိပ်ချင်ပြေ သွားကြ၏ ။

"ဟယ် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကင်းမြီးကောက် ထောင်ပြမယ်တဲ့ မခိုင် သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း "

မခိုင်မှာ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်

"ဟဲ့ ကင်းမြီးကောက်က အမြီးရှိလို့ ထောင်တာလေ၊ သူတို့က ဘာနဲ့ထောင်ပြမှာလဲ"

"ခွိခွိ ခိ သိချင်ရင် စောင့်သာကြည့် မခိုင်ရေ၊ ဘာနဲ့ထောင်ပြမလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မလျှောက်တတ်ဘူး"

အဆောင်သူတွေ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေကြသည့် ပဟေဠိကို မိုးမြင့်က အမှန်တကယ် ကင်းမြီးကောက် ထောင်ရင်း လက်နှင့်ကမ်း လျှောက်ပြလိုက်သည်။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ငါးကြိမ်လောက် လျှောက်ပြလိုက်တော့ အဆောင်ထက်မှ လက်ခုပ်သံများ ပြုတ်ကျလာသည်။

"ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း"

"ဒုတိယ အစီအစဉ် အရ ပိုင်စိုးကပဲ ကင်းမြီးကောက် ထောင်ပြပါဦးမယ်၊ စောင့်မျှော်ရှုစား အားပေးကြပါ ရွှေပွဲလာ"

မတိုင်ပင်ဘဲ ပြောလိုက်သော သော်ဒီ့ စကားကြောင့် ပိုင်စိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

"ဟော့ကောင် သော်ဒီ မင်းက စွတ်ထင်နေပြန်ပြီ၊ ငါ့မှာ အောက်ခံဘောင်းဘီ မပါဘူးကွ"

"ဟေ ဒါဆို ထောင်လို့ မရဘူးပေါ့၊ ရတယ် ရတယ် ငါ တောင်းပန်ပြီး အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်မယ်"

သော်ဒီနှင့် ပိုင်စိုး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ညှိနှိုင်းပြီးနောက် ကျယ်လောင်လှသော အသံမျိုးနှင့် သော်ဒီက ထပ်မံကြေညာလိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ အဲ တတိယ အစီအစဉ်အရ ပိုင်စိုးမှာ အောက်ခံဘောင်းဘီ မပါ၍ ကင်းမြီးကောက် မထောင်တော့ ပါဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ"

“ခွီး ခွီး ခိ ခွိ အဟတ် ဟိ”

ကျောင်းသူများ ခိုးခိုးခစ်ခစ် အုပ်ကာ ရယ်ကြသည်။ ဟာမိုနီ အဖွဲ့သားများ ဆိုင်ရာ တူရိယာပစ္စည်းများကို ကိုင်ကာ ဖျော်ဖြေဖို့ အသင့်အနေ အထားဖြစ်နေကြပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ စတုတ္ထအစီအစဉ်အရ ကျွန်တော်များ ဟာမိုနီတီးဝိုင်းမှ အင်းလျားအဆောင် သူမမများကို တေးဂီတများနှင့် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

လင်းရောင်က စောင်ကြိုးပေါ် လက်ချောင်းလေးများ ထွန့်ထွန့် လူးပြီး တို့ထိဆော့ ကစားလိုက်၏။ မိုးမြင့်က လင်းကွင်းကို ချွမ်ခနဲ နေအောင် တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ ပိုင်စိုးက ဝါးဆစ်တိုနှစ်ချောင်းနှင့် တဒုံဒုံ ထု၏။

“ယခု လိဒ်ဒ် စောင်းကောင် တီးခတ်နေသူကတော့ စတုတ္တနှစ် ဖစ်ဆစ်မေဂျာမှ လင်းရောင် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“တဒူနယ်တဲ့ နယ်၊ တဒူနယ်တဲ့နဲ့တောင်”

“ဘေ့(စ်) ဝါးဆစ်တိုကို ထုဆစ်နေသူကတော့ မက်စ်ဖိုင်နယ် ရီးယားမှ ပိုင်စိုးဖြစ်ပါတယ်”

“ဒုံရင်းပတ် ဒုံရင်းပတ် တဒုံဒုံ ဒုံဒုံပတ်”

“ဒရမ် လင်းကွင်းနဲ့ မခံနိုင်အောင် အတင်းဖျင်း နေသူကတော့ မြန်မာစာ အဓိက ကျောင်းသား မိုးမြင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

အဆန်းအကြယ် တီးဝိုင်းမို့ အဆောင်သူများ စိတ်ဝင်စားသွား ကြသည်ထင့် ပေါးခနဲ ခပ်ထွေးထွေးအော်ရင် မိန်းကလေး အချို့က မီးခြစ် ခြစ်ပြသည်။ အချို့ကလည်း ထုံးထားသော ဘီးစပတ်ပြေကျသည် အထိ လွင်လွင်ကလေး ထခုန်အားပေးကြ၏။

“ဝေး ဟေး ဝူး”

အဆောင်သူတို့၏ အားပေးသံကြောင့် မနာလို ဖြစ်သွားကြသော ပြိုင်ဘက်တချို့ ထံမှ အာမနာပ စကားသံများ ထွက်လာကြသည်။

“ဘာ ဟာမိုနီအဖွဲ့လဲ အလကားပါကွာ၊ ဝါးဆစ်ပိတ်နဲ့ သူတောင်းစား ဂိုဏ်ကများ ဟွန်း”

ဘယ်လိုပင် တိုက်ခိုက်သည် ဖြစ်စေ ဟာမိုနီအဖွဲ့သားများက တားမရတော့၊ ကျွမ်းကျင်ရာ ဂီတပစ္စည်းများအား ပိုင်နိုင်စွာ တီးခတ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“အဟမ်း မြောက်ဘက်တန်းမှ လုံခြုံရေးများ ခင်ဗျာ အဆောင်နေကျောင်းသူ အချို့ ညဝတ်အကျႌများနှင့် လှုပ်ရမ်းသောင်းကျန်း နေကြ၍ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ ကြည့်ရှုကြစေရန် ပွဲထိန်းပေး စေလိုပါသည် ခင်ဗျား”

သော်ဒီ၏ အရွှန်းစကားကြောင့် အဆောင်သူများ ပွစိပွစိ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟွန်း အားလည်းပေးရတယ်၊ ငါတို့ကိုများ သောင်းကျန်း နေသလေး ဘာလေးနဲ့”

“အေးလေ တော်တော် လူပါးဝတဲ့ ကောင်တွေ”

သော်ဒီ နှုတ်လွန်းနှုတ်ခမ်းကျွံ မဖြစ်စေရန် လင်းရောင်က ဝင်ဟန့်လိုက်သည်။

“သော်ဒီ မင်းက တော်တော်ရှည်တဲ့ ကောင်၊ ကျောင်းသူတွေ စိတ်ဆိုးပြီး ဝင်သွားမှ ဒုက္ခ ရောက်မယ်”

သော်ဒီ့အား ဟန့်ထား၍ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ခံစားမှုဖြင့် အင်းလျားနန်းဆောင် တစ်ခုလုံး တံလျှပ်ထကာ လှုပမွှေ့လျော်သွားစေမည့်

သီချင်းတစ်ပုဒ်နှင့် ဖျော်ဖြေလိုက်၏။

“အချစ်ရေ နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား၊ အိပ်လို့ပျော်ပါစေ”

“အချစ်ရေ သနပ်ခါးလေး လှအောင် လူးပြီးရင် ကိုယ့်အကြောင်း တွေးနေပေ့ါကွယ်”

“ဒုံ တုံ ပတ် ချွမ်း ဒုံ တုံ ပတ် ချွမ်း”

သီချင်း၏ ဖမ်းစားမှုကို အင်းလျားအဆောင်သူများ ခံစားသွား ရသည် ထင်၏။ တီးတိုးတီးတိုး အသံများ ထွက်လာသည်။

“လာပါဟာ ငါတို့ အိပ်ရအောင်”

ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲနေပြီမို့ တချို့အဆောင်သူများ အိပ်ဖို့စိုင်းပြင်း နေကြပြီ။ တချို့လည်း အိပ်ချင်ပြေအောင် ဆံပင် သပ်သူသပ် ထဘီပြင် ဝတ်သူဝတ် ကြသည်။ ဒါကို သတိပြုမိသော သော်ဒီက

“လင်းရောင်ရေ မင်းကိုတော့ တော်တော် အားပေးကြတယ်ကွ”

“ဘယ်မှာလဲဟ”

“ဟိုမှာလေ အိပ်တန်းတက်ဖို့ ထဘီပြင်ဝတ် နေကြပြီ”

“မင်းဘိုးအေ”

“ကဲ ကဲ အခုနောက်ဆုံး အစီအစဉ် အနေနဲ့ ဘယ်အဖွဲ့ကမှ သီဆိုမသွားတဲ့ အင်္ဂလိပ်သီချင်း တစ်ပုဒ်နဲ့ ကျွန်တော် တို့ အဖွဲ့က သီဆိုဖျော်ဖြေ ပေ့ါမယ်ခင်ဗျာ”

အင်္ဂလိပ်သီချင်းနှင့် ဖျော်ဖြေမည်ဆို၍ အိပ်တန်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေသော အဆောင်သူတချို့ ခြေလှမ်းများ တန့်သွားကြ၏။ နည်းနည်းလည်း အထင်ကြီး သွားသဖြင့် လက်ဖက်သုတ် ပန်းကန်များကို ခြံတံခါး မှတစ်ဆင့် ပို့ပေးကြသည်။

“ဟဲ့ မာရီယာရေ မဝင်နဲ့ဦး၊ သူတို့က ဘိုလိုမှုတ်ကြမလို့တဲ့”

“အလဲ့ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တို့ စားလို့မကုန်တဲ့ လက်ဖက်သုတ် လေးတွေစုပြီး ပို့ပေးလိုက် ပါကွာ”

“ဟုတ်ပ့ါမလား သူတို့ကြည့်တော့ စောင်းကောက်နဲ့ ဝါးဆစ်ပိတ်နဲ့”

“စောင့်ကြည့်ပေ့ါ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ပဲဟာ”

တံခါးစောင့်မှ တစ်ဆင့် ရောက်ရှိလာသော လက်ဖက်သုတ်များ ကို သော်ဒီတို့ အုပ်စုက အလူးအလဲ အားပေးပြီး ခဏအတွင်းမှာပင် အပြတ်ရှင်း လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အင်းလျားဆောင်က မမများရဲ့ စေတနာလက်ဖက်သုတ်ကို စားခွင့်ရတဲ့ အတွက် ဟာမိုနီအဖွဲ့ ကိုယ်စား ကျွန်တော် သော်ဒီက ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိပါကြောင်း ပြန်ကြားအပ်ပြီး တဲ့နောက် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အင်္ဂလိပ် သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေမှု အစီအစဉ်ကို စတင်တော့မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ခံစားနားသောတ ဆင်ကြပါခင်ဗျာ”

သော်ဒီ၏ အကြီးကျယ်ဆုံး မိတ်ဆက်စကား အပြီးမှာ စောင်းသံနှင့် ဝါးဆစ်ပိတ်အသံက ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ အများက အထင်တကြီး နှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေ ကြသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် သီးချင်းသံကို ပီသကြည်မြစွာ ကြားလိုက် ကြရသည်။

“ဘလက် (ခ်) အိုင် စူးဇန် ဘလက်(ခ်) အိုစူဇန်xx ဟောင်းအာယူxxx ဟောင်းအာယူ”

“ဘယ်ရီဝယ် အိုင် သိုင်းယူ xx ဘယ်ရီဝယ် အိုင် သိုင်းယူဟောင်း အာယူ ဟောင်းအာယူ”

စောင့်မျှော်နားသောတ ဆင်နေကြသူများ မှာ ရယ်ရအခက် ငိုရအခက်

ဖြစ်ကုန်ကြ၏ ။ အင်းလျားသူ မမများလည်း ဒေါပွသူပွ၊ ဩချသူချ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

"တောက် ကျန်ဖြတ် လက်ဖက်သုပ်ဖိုးတောင် မကာမိဘူး"

"ကြည့်စမ်း သေနာတွေ တစ်ပုဒ်လုံး အင်္ဂလိပ်လို ဆိုမယ်ဆိုလို့ အထင်ကြီးပြီး မအိပ်ဘဲ နားထောင်နေတာ သေပြီဆရာပဲ"

အမရာ လွှပ်လပ် မဒီနှင့် မာရီယာတို့ အတွေ မျက်ရည်ထွက် မတတ် ရယ်နေမိကြ တော့၏ ။

"အင်္ဂလိပ်သီချင်းတဲ့ အံ့ရော မာရီယာရယ်"

"အေးလေ မဟုတ်လို့လား လွတ်လပ်ရဲ့"

"ဆိုးတော့မဆိုးဘူး နော်။ ဒီကောင်တွေ အုပ်စုမှာ ဟာသဓာတ်ခံ တော့ရှိတယ်၊ အတန်းထဲဝင် နာမည်ခေါ်၊ ပေါက်ကရတွေ မေးပြီး လက်ကိုညာကိုင် သွားတာက အစ လှတယ်ဟ"

"လှရင် ညည်းပဲ သွားပြီး ဆုချလိုက်တော့ မဒီရေ"

"အဟင်း ဒါတော့ ဆေားရီးပဲ၊ ငါ အိပ်ချင်နေပြီ"

ထိုစဉ်အခိုက် သီချင်းပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ဟာမိုနီ အဖွဲ့သားများက နှုတ်ဆက်နေကြ၏ ။ လွတ်လပ်ငြိမ်းတို့ အုပ်စုလည်း လင်းရောင်တို့ လောင်စိန် အုပ်စုအား ပြန်လှန်နှုတ်ဆက် လိုက်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူငယ်ဘဝ၏ နုပျိုလတ်ဆတ်သော ညများက အားလုံး၏ ရင်ထဲမှာ အမှတ်တရ ဖူးပွင့်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

*

မာယာခွဲတမ်း

စာသင်ဆောင်ရှိရာ အရပ်နှင့် နဂါးလှည့်မသင့်ကြသော လင်းရောင်တို့အုပ်စု ကင်တင်းတွင် ကျောက်ချရင်း နောက်ဘဝထိ ရေစက်ဆုံမည့် ဇနီးလောင်းကို ရွေးချယ်နေကြ၏ ။

ပိုင်စိုးက မဒွီကို နှစ်သက်သဘောကျနေပြီး မိုးမြင့်က နွေးနွေး ကို အသေအလဲ ကြိုက်သလို သော်ဒီကတော့ အမရာကို သရဖူ ဆောင်းပေးလိုက်ပြီဟု ခွဲတမ်းချနေကြသည်။

လင်းရောင်မှလွဲပြီး ကျန်သူငယ်ချင်းများ ကျေနပ်စွာ ဝေစုတည့်သွားကြ၏ ။ လင်းရောင်အတွက် ရည်ရွယ်ရည်စူးသူ ပက်ပင်းမဆုံရသေးသော်လည်း မဲပေါက်သွားသူများ အတွက် ပွားလို့ရပါသေးသည်။

သူ့အတွက် မပါသော်လည်း ဆိုင်သူများနောက်သို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုလိုက်လျှင် သူလည်း ချန်မနေခဲ့။ အောက်ဆီဂျင်လို မီးလောင်ရာ လေပင့်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ရက်နေ့ခင်း အတန်းအပြီး အဆောင်ပြန်ရန် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသည့် နွေးနွေးတို့ အမရာတို့ အုပ်စုကို သော်ဒီတို့ စောင့်နေကြ၏ ။

အမရာတို့ လာတာ မြင်သည်နှင့် သော်ဒီ ပိုင်စိုးတို့က အမဲရိုး တစ်ချောင်းစီကိုင်၍ ရှေ့မှ ခေါ်သည်။

"အို အို့ အို့"

"ရို့ ရို့ ရို့ လာ လာ"

ခွေးနှင့် အနှိုင်းခံရသောကြောင့် အမရာတို့ ဒေါပွကုန်ကြသည်။

"ဟော့ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ကျွေးမလို့လေ"

"ဘာ သနာတွေ မိုက်ရိုင်းလှချီလား၊ နင့်အစ်မ သွားကျွေး လိုက်ပါလား"

"အစ်မက သွားမကောင်းလို့ အဟီး"

"အဲဒါဆို ပြုတ်ပြီး စွပ်ပြုတ်လုပ်တိုက် လိုက်ပေါ့"

"ဟာ ဟုတ်သားပဲ ၊ သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲနော်"

"နာမည်ကိုက အမရာတဲ့"

"ဒါဆို ကိုယ်လည်း မဟောသဓာ ဖြစ်ချင်တယ်"

"ဟင်း ဟင်း ဒါက ရည်းစားစကားပြောနည်း အသစ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် တို့ကို တုန့်ပြန်မေတ္တာ နှင်းအပ်ပါလားကွာ"

"ကန်တော့ပါသေးရဲ့"

"ခွိ ခွိ ခွိ အဟိ ခိ ခိ ခိ ဟားဟားဟား"

ပွဲအစက အသာရခဲ့လို ဖြစ်သော်လည်း ပွဲအဆုံးသတ်မှာတော့ သရေကျသွားခဲ့၏ ။ ဒါကို မကျေနပ်သဖြင့် အမရာတို့ နောက်သို့ ပိုင်းစိုးတို့ လိုက်ကြသည်။ ကင်တင်းတွင် ခရီးဆုံး၏ ။ ဆိုင်ထဲတွင် လူများသဖြင့် ကပ်လျက်စားပွဲတွင် နေရာမရဘဲ စားပွဲနှစ်လုံးကျော် တွင်သာထိုင်ပြီး မမြင်မကန်း နှင့် ရှုစားကြရသည်။

ကောင်မလေးများ တက်သုတ်ရိုက်ကာ စားနေကြသဖြင့် ပိုင်စိုးတို့လည်း လက်ဖက်ရည်ကို ဂေါ်ရင်ဂျီ အရက်မော့သလို မော့လိုက်ကြ၏ ။

အမရာတို့ စားပွဲကို လှမ်းခေါ်နေပြီမို့ သူတို့တွေလည်း ပိုက်ဆံကို အဆင်သင့် ထုတ်ထားလိုက်သည်။ အမရာတို့ ထံမှ စားပွဲထိုး ပြန်လှည့်လာသဖြင့် ပိုင်စိုးက သွက်သွက်လှမ်းခေါ်၏ ။ စားပွဲထိုးက သူတို့ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။

“ရှင်းမယ် ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

စားပွဲထိုးက အသေအချာ ထွက်ချက်ပြီး ပြော၏ ။

“ထောင့်နှစ်ရာ အစ်ကိုလေး”

“ဘာ လက်ဖက်ရည်လေးခွက် ထောင့်နှစ်ရာ ဟုတ်လား”

“ဆီချက် သုံးပွဲပါသေးတယ်”

“ဟ ငါတို့မှ မစားတာ”

“ဟို ဝိုင်းက အစ်မလေးတွေက အစ်ကို တို့ပေါင်းပြီး ရှင်းလိမ့်မယ်တဲ့”

စားပွဲထိုး ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းအကြည့်တွင် အမရာတို့ အုပ်စု လက်ပြနှုတ်ဆက် ထွက်ခွာ သွားတာကိုသာ မြင်ရသည်။

“ဟိုက် သွားပါပြီကွာ တို့တွေ လက်စင်(န်) မိသွားပြီ”

အမရာတို့ အုပ်စု ပညာပြနှိပ်စက်သွား သဖြင့် သူတို့အားလုံး ရှိစုမဲ့စုပေါင်းကာ စိုက်ရှင်း လိုက်ကြရသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့ဘဝက ထိုကဲ့သို့ပင် ပျော်စရာ ကောင်းလှ၏ ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နောက်ကြပြောင်ကြ ကျီစယ်ကြနှင့် ကြာတော့လည်း ရင်းနှီးမှုတွေ အရောင်ရင့် လာတတ်သည်မှာ သဘာဝ ပင် ဖြစ်လေသည်။

*

ပန်းတို့ ဝေလိုက် ကြွေလိုက် ပြန်ပွင့်လိုက်နှင့် ရာသီစက်ဝန်းက ခရကိုစီး၍ ခရီးသွားနေ၏ ။ အချိန်တို့ ပြောင်းလဲလာသည်နှင့် အမျှ ပိုင်စိုး

တို့ရင်ထဲက အချစ်ညှောင့်လေးများ လည်း လူလားမြောက် လာခဲ့သည်။

ထိုကာလမှာ တက္ကသိုလ် မွှာရုံ ပြုပြင်ဖို့ ကိစ္စ ပေါ်လာ၏။ မွှာရုံ ရန်ပုံငွေက ပွဲအတွက် လင်းရောင်တို့ အင်းဝဆောင်မှ ကျောင်းသားတစ်စု အစီအစဉ် တစ်ခုဖြင့် ပါဝင်ဖျော်ဖြေရန် တာဝန်ကျ ခဲ့၏။

အင်းဝဆောင် ကျောင်းသားတို့ ခေါင်းစားသွားကြသည်။ အမျိုးမျိုးတွေးတော အကြံထုတ်ပြီးနောက် လင်းရောင်တို့ အဖွဲ့က အမျိုးသမီး များလို ဝတ်ဆင်ပြီး ယိမ်းအက ကပြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

တာဝန်ပေးခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်းကလည်း ငွေပင်ငွေရင်း မထုတ်နိုင်သဖြင့် အမျိုးသမီး အဝတ်အစား ရဖို့ အခက်အခဲ တွေ့ကြသည်။ ဆရာများအား ခွင့်တောင်းသော အခါတွင်လည်း ခွင့်ပြုသဖြင့် လင်းရောင် တို့အုပ်စု အမျိုးသမီး လိုဝတ်ပြီး ကပြမည့်သတင်းက တက္ကသိုလ်နယ်မြေ တွင် ဟိုးလေးတကြော် ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ဆရာများသည် အဝတ်အစား ကိစ္စကိုတော့ တာဝန်မယူနိုင်ကြ။ ပိုင်စိုးနှင့် မိုးမြင့်မှာ ထိုကိစ္စအတွက် မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

"ကဲ ငါပြောမယ် အမျိုးသမီး အဝတ်အစားတွေ ရဖို့က ကောင်မလေး တွေဆီက ငှားဖို့ပဲ ရှိတယ်"

"ဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ သူတို့ငှား မငှားဆိုတာက ရှိသေးတယ်ကွ"

"ဘာဖြစ်လို့ မငှား ရမှာလဲ၊ ဒါ မွှာရုံ ရန်ပုံငွေပွဲအတွက်ပဲ သဘောပေါက် အောင်ပြောပြီး အကူအညီ တောင်းရမှာပေါ့ကွ ပိုင်စိုးရ"

"အေး ဟုတ်တယ် အကျႌ ဘော်လီ ထဘီ အားလုံး အပြည့်အစုံ ငှားရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သိထားဖို့က အသစ်တော့ ဘယ်သူမှ ငှားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝတ်ပြီးသားပဲ ရမှာ မင်းတို့ ဝတ်ချင်လို့လား"

လင်းရောင်၏ အတွေးနက်နက် နှင့် အမေးကို သော်ဒီက ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့်ဖြေ၏ ။

"အဟ သိပ်ကောင်း အရမ်းကောင်းတာပေါ့ကွာ ၊ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့လေး တွေတောင် အဆစ်ရဦးမှာ ဝတ်မယ်ကွာ ငှားသာငှား"

"ငှားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ဆီက ငှားရမှာလဲ"

အခိက အကျဆုံး မေးခွန်းကြောင့် အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွား ကြ၏ ။ အမျိုးသမီး အဝတ်အစား ငှားဖို့အရေး တိုင်းပြုပြည်ပြုကိစ္စ ဆွေးနွေးသလို အရေးကြီးနေသည်။

"တို့မှာ မိန်းကလေး အသိအကျွမ်းက သိပ်များများစားစားမှ မရှိတာ ဖြစ်နိုင်ချေကိုပဲ စဉ်းစားပေါ့"

"ဘာလဲ မိုးမြင့် အမရာတို့ အုပ်စုဆီက ငှားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဒီကိစ္စက မသိတဲ့သူဆီက ငှားလို့မှမရတာ သော်ဒီရာ"

သို့နှင့် အမရာတို့ အုပ်စုအား ကင်တင်းသို့ တလေးတစား ဖိတ်ခေါ်ကာ ဧည့်ခံရင်း ဆွေးနွေးရသည်။

"ကဲ ပြောစရာရှိတယ် တိုင်ပင်စရာ ရှိတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှလည်း ဘာစကားမှ မပြောကြဘူး၊ ကျွန်မတို့ အတန်းတက်ရဦးမှာနော်"

အမရာ၏ လောဆော်စကားကြောင့် ပိုင်စိုးတို့ အချင်းချင်း ကြည့်ရင်း မျက်စပစ်ကုန် ကြသည်။ ထိုကိစ္စအား မျက်နှာအပြောင်ဆုံး သော်ဒီ ကပင် ရှင်းလင်းပြောကြား၏ ။

"အဟင်း ဒီလိုပါ တိုင်ပင်စရာ ဆိုတာထက် အကူအညီတောင်း စရာဆိုရင် ပိုပြီးမှန်ပါ လိမ့်မယ်"

"ရှင် အကူအညီ ဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံတော့ မချေးနဲ့နော်၊ လကုန်ခါနီး

ဆိုတော့ အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူး”

“အဲလို မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပါ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု ရန်ပုံငွေ ပွဲမှာ အမျိုးသမီး လိုဝတ်ပြီး ယိမ်းကကြမလို့ စီစဉ်ထားတယ်လေ”

“သြော် အဲဒါလား ကြားတယ် ကြားတယ် လာအားပေးဖို့ ဖိတ်တာပေါ့ စိတ်ချ လာဖြစ်အောင်ကို လာမှာ”

“ရှင်တို့ အုပ်စုက ကျောင်းမှာ မျက်နှာအပြောင်ဆုံး ပဲဥစ္စာ ရယ်ရမှာ သေချာတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရုပ်တွေက တစ်ယောက်မှ မိန်းမနဲ့ မတူဘူး အဟီး”

အမရာတို့ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေကြသဖြင့် လိုရင်းမရောက် ဖြစ်နေတော့၏။ ပွဲမပြတ်ဘဲ ပေရှည်နေသဖြင့် ပိုင်စိုးက

“အဟင်း ကျွန်တော်တို့က ကပြမယ့်ကိစ္စ အောင်မြင်ဖို့အတွက် ဒီကအင်းလျား သူမမတွေ ကူညီမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ”

“ရှင် ကူညီရမယ် ကျွန်မတို့ ဆိုင်းတီးပေးရမှာလား”

“အဲလောက်ထိ မလိုပါဘူး မဒီရယ်”

“ဒါဆို”

“ကျွန်တော်တို့ ဝတ်ဖို့ အမျိုးသမီး ဝတ်စုံအပြည့် လေးစုံလောက် ငှားပါလို့”

“ရှင် ဟာ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ် တော်မှာလဲ”

“အသစ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ရှင်တို့ ဘုန်းနိမ့်ကုန်မှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော် ဒါတွေ အယူမရှိပါဘူး၊ မိန်းကလေး

အသိအကျွမ်း ဆိုလို့ မဒီတို့ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား အားကိုးပါရစေဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကူညီပေးပါဗျာ”

“အို ရှက်စရာကြီးရယ်”

“မရှက်ပါနဲ့ နွေးနွေးရယ် ဓမ္မာရုံကြီး ပြုပြင်နိုင်ဖို့ ဒါနပြုတယ် လို့ပဲ သဘောထား လိုက်ပါ၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဇာတ်တိုက် ရဦးမှာမို့ပါ”

လင်းရောင်တို့ အတင်းအကျပ် ပိုင်းပြောကြသဖြင့် အမရာတို့ ငြင်းရခက်ကုန် ကြ၏။ အချိန်ကလည်း သိပ်မရှိတော့တာမို့ နွေးနွေးက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်နှင့်

“ကောင်းပြီလေ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း အဆောင်ကို လာခဲ့၊ ကျွန်မတို့ ရှာထားလိုက်မယ်”

“ဟာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ ဟဲ ဟဲ ဟိုလေ အတွင်းပစ္စည်း လေးပါ ပါပါစေနော်”

“လက်ဝတ်လက်စားတော့ မရှိဘူးရှင့်”

“လက်ဝတ်လက်စားကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဟို ဟို ဘော်ဘော် လီတို့ ဘရာစီယာတို့ကို ပြောတာပါ”

“အော် ဒါလား စိတ်ချ ကျွန်မတို့နဲ့ မတော်တာတွေ ထည့်ပေး လိုက်မယ်”

“အဟီး ကျေးဇူး ကျေးဇူး”

*

အင်းလျားသူ မမတို့ ကူညီတာ ဝိုင်း၍ မှိုင်းမတော် မှုကြသဖြင့်

အဝတ်အစား ကိစ္စ အဆင်ပြေ သွား၏။ အဝတ်အစား များယူကာ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အထုပ်ကို ဖွကာ လှန်လှော ဆွဲယူကြသည်။

"ကြည့်စမ်း သော်ဒီ ဒီဇာဘော်လီက မဒီ့သာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

"မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

"သိတာပေါ့ မင်းနမ်းကြည့်ပါလား၊ သူ သုံးနေကျ ဗွိုင်ဇင်ရေမွှေးနံ့က တထောင်းထောင်း ထနေတာပဲဟာ"

ပိုင်စိုးနှင့် ဘော်ဒီက နှာခေါင်းနှင့်အလုပ်ပေး တရားနာပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေကြ၏။ အမြင်အကြား အနံ့ တို့ကို မှတ်မိသ၍ အသုံးချပြီး စိတ်မှန်း နှင့် ပိုင်ရှင်ကို ဆန်းစစ်နေသည်။

"ဟား ဒါလေးက နွေးနွေးရဲ့ အကျႌပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အရွယ်အစား နဲ့ ဆိုဒ်က သူ့ဘော်ဒီနဲ့ပ တစ်ချိုးထဲပဲ"

မိုးမြင့်ကလည်း မွေးရာပါ နှာခေါင်းကို တတ်အားသရွေ့ အသုံးချရင်း

"အေး မင်းတို့သာ အားပါးတရ နမ်းနေ ဟောဒီ ထဘီရဲ့ အနံ့ကတော့ တညင်းသီး ဆားရည်စိမ် နဲ့ ထွက်နေတယ်ဟ"

"ရာသီစာလေကွာ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား လေးဆိုတော့ သည်းခံပြီး သာ ဝတ်ပါ မိုးမြင့်ရာ ခဏတဖြုတ်ပဲဟာ"

လင်းရောင်လည်း သူဝတ်ဖို့ ဘရာစီယာ တစ်ထည် ဆွဲယူပြီး သုတေသန လုပ်ကြည့်မိ၏။

"ကြည့်စမ်း ဒီအတွင်း ခံလေးကျတော့ အမွှေးနံ့သက်သက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပင်ကိုယ်အနံ့ လေးပါ ရောနေတာ ဘယ်သူ့ဟာလဲ မသိဘူး"

"မှန်းစမ်း"

ပိုင်စိုးက ကူညီခံစားပြီး ဆုံးဖြတ်ပေး၏ ။

"အဟဲ ငါသိတယ် ဒီအနံ့က မြွေနှစ်ကောင် ပွေးဆေးနံ့၊ ပိုင်ရှင်က ဝဲကျော်မ"

"ဟား ဟား ဟား"

သင်းပျံ့ သည့်ရနံ့ လက်ဆတ်သည့် ရနံ့ တို့ကို လူတိုင်းကြိုက်နှစ်သက်တတ်ပါသည်။ ဘဝကြင်ဖော် ရွေးရာ၌ လည်း ရနံ့သည် အရေးကြီးသောအခန်းမှ ပါဝင်သည်။ လူတိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်ပင်ကိုယ်ရနံ့ ရှိ၏ ။

ကလေးတွင် ကလေးနံ့၊ လူကြီးတွင် လူကြီးနံ့၊ အပျိုတွင် အပျိုနံ့၊ အအိုတွင် အအိုနံ့ ရှိသည်ဟု ဒေါက်တာအုန်းမောင်၏ စိတ်ပညာ စာအုပ်အချို့တွင် ဖတ်ခဲ့ဖူး၏ ။ ယခု ရှူရှိုက်မိသော လတ်ဆတ်နုပျိုသည့် ကိုယ်နံ့သည် လင်းရောင်ဆိုသော ကောင်အား တခဏအတွင်း မင်သက်သွား အောင်ပင် ဆွဲဆောင်နိုင်မှု ရှိ၏ ။

သိမ်မွေ့သော ဂီတသံစဉ်အား ဒလကြမ်းဆောင်ယူ လာသည့် လေပြည်က ယူကလစ်ရွက် အချို့နှင့် ပွတ်တိုက်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရနံ့မျိုးနှင့်လည်း ဆင်းသည်။

လင်းရောင် စိတ်ထဲခိုင်မာ ယုံကြည်မိသည် က ယခု အတွင်းခံအကျႌလေး၏ ကိုယ်သင်းနံ့မှ လွဲ၍ ဤကမ္ဘာလောကတွင် အသင်းပျံ့ဆုံး သောရနံ့မှာ လရောင်ခြည်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တကယ်တမ်း ဇာတ်တိုက်ရန် အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင်များ ကို ဝတ်ကြည့်ကြသော အခါ ဘယ်သူနှင့် မှမတော်၊ ကြပ်ထုပ်နေ၍ မနည်းဖြဲရဲစွပ်ကြရသည်။

"ဟိုက် သောက်ကျိုးနည်း ပြဲပြီဟ"

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် သော်ဒီ ကောက်စွပ်လိုက်သည်နှင့် အကျႌက ပြဲသွား၏ ။ ပိန်ကပ်ကပ် ပိုင်စိုးကျတော့လည်း ချောင်နေလိုက်တာမှ ချာပလတ် ကိုရမ်းလို့။

"ဟော့ကောင် ဘရာစီယာထဲ အဝတ်ခုဝတ်မှ ရမှာပေါ့"

"သော်ဒီ ငါ့ကို နောက်ကနေ ဇစ်တတ်ပေးဦး"

မဖြစ်နိုင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တာ ဗမာပဲမဟုတ်လား။ မတော်တာကို တော်အောင် ပြုပြင်ဖာထေးကာ ကြည့်ကောင်းအောင် လုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာနှင့် ကို့ယို့ကားယား ဖြစ်နေသော တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ရယ်မိကြ၏ ။

ကပွဲနေ့ တင်ဆက်ဖျော်ဖြေသော အခါတွင်လည်း လင်းရောင်တို့ အုပ်စု၏ ယိမ်းအကကို သဘောအကျဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြသောကြောင့် အရှက်မဲ့စွာ အပင်ပန်းခံရကျိုး နပ်ခဲ့သည်။

ပြဿနာက အဝတ်အစား ပြန်အပ်သောအခါမှ စ၏ ။ နံနက် စောစောတွင်ပင် အင်းလျားဆောင်၌ အသံတွေ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်ကုန် သည်။ မိန်းကလေး များက စုတ်ပြတ်သတ် နေသော သူတို့၏ အဝတ်အစား များကိုကြည့်ကာ ပွစိပွစိ လုပ်၏ ။

"ကြည့်စမ်းပါဦး အရမ်းပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဘယ်ငှားမလဲ"

"တောင်းပန်ပါတယ် အမရာရယ်"

"အေးလေ လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်"

"မဒီ စိတ်ဆိုးမယ် ဆိုတာသိလို့ ကြိုပြီး ဝယ်လာပြီးသား၊ ဒီမှာ ဝမ်းဆက်"

သော်ဒီက တောင်းပန်ပြီး ပိုင်စိုးက လက်ဆောင်ပေးကာ

နှစ်သိမ့်နေကြ၏ ။

“ဟုတ်ပ့ါ ငှါဇာဘောလီဆိုရင် စင်ကာပူက ငှါအစ်ကို တကူးတက ပို့လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ရှာဖို့ခက်တယ် ပြီးတော့ သိပ်ခိုင်တာ ဂရန်ဒီကော ကွာလတီတော အပြည့်ပဲ”

“ဘာမှမပူနဲ့ ဒီထက်ခိုင်အောင် အုန်းမှုတ်ခွက်ကို ကြိုးချည်ပေးမယ် ဝတ်မလားဟင်”

နွေးနွေး၏ နှမြောတသစိတ်ကို ဖြေလျှော့ပေးသော မိုးမြင့်စကားကြောင့် နွေးနွေးက ဘရာစီယာပုံပျက် ပန်းပျက်နှင့် ပစ်ပေါက်၏ ။

“နင့်နှမကို ဝတ်ခိုင်း အုန်းမှုတ်ခွက် ဘရာစီယာ”

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိနေကြပြီမို့ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး လက်ဆောင်နှင့် တောင်းပန်စကားရတော့လည်း ကျေနပ်သွား ကြသည်လား။ ထိုအထဲမှာ လင်းရောင်မပါ။ လင်းရောင်ကို အပြစ်တင် မည့်ပိုင်ရှင်က မရှိ။ အားလုံးတောင်းပန်ကြ လက်ဆောင်ပေးကြ၊ ကျေအေးကြ သည့်အုပ်စုထဲမှာ သူလည်းပါချင်သည်။

မရမက အတင်းမေးမှ လင်းရောင်းရင်ဘတ်ထဲက ပြတိုက်၏ အမည်မှာ လွပ်လပ်ငြိမ်း ဟု သိခဲ့ရသည်။ ဤသို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ကိုယ်ပူချိန်များ မြင့်မားလာခဲ့ကြ၏ ။

တက္ကသိုလ်၏ ကောင်းကင်တွင် ကျောရိုးမဲ့ ခြေချင်းလိမ်နေသော ပန်းနုရောင် တိမ်တိုက်တစ်ခု ကံ့ကော်တော အုပ်စုမှ ရုတ်တရက် အောက်သို့ ပြုတ်ကျချိန်ကို စောင့်ရသလို လင်းရောင်တို့ အုပ်စု ရင်မော နေကြသည်။

သော်ဒီက အမရာ၏ ခြေဖမိုးလေးကို လွမ်းတေးဖွဲ့ သီကာမဟော်သဓာ ဖြစ်ချင်နေ၏ ။ ပိုင်စိုးက မဒ္ဒီလက်မောင်းလှလှလေး အားထိရှုခံစားရင်း တော်လေးဝ

ဝင်မည့်သူကို ဇနီးမယားရာထူး ပေးအပ်ချင် နေ သည်။

မိုးမြင့်ကတော့ နွေးနွေး၏ ဈေးကလေးကို တမ်းတရင်း ကမ္ဘာ့အလှဆုံးလျှာအဖြစ် အမွှန်းတင်ကာ ဂင်းနစ်စံချိန် စာရင်းသို့ သွတ်သွင်းဖို့ ပြင်ဆင်၏။

အထူးဆန်းဆုံးနှင့် အံ့သြစရာ အကောင်းဆုံး အဖြစ်မှာ လင်းရောင်က သူလုံးဝ မမြင်ဘူးသည့် လွတ်လပ်ငြိမ်းအား ရက်စက်စူးရှစွာ တိမ်းညွတ်နေမိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းက သူတို့စွဲလန်းရသူ၏ ထူးခြားချက်ကို ပြန်ပြောင်းပြကြသည့် အခါ လင်းရောင်မှ ဝင်ရောက်ပြောပြစရာ စကားလုံး မဲ့နေ၏။

"မင်းတို့စဉ်းစားကြည့် အမရာရဲ့ ခြေဖမိုးလေးက ဘယ်လောက်အထိ နူးညံ့ဖောင်းအိ နေသလဲဆိုရင် ဟို ဘယ်လိုပြောမလဲ ငါပူတင်း အရှင်တစ်ယောက်ကို တုတ်နဲ့ထိုးပြီး ကိုင်ကြည့် ရသလို မျိုးနေမှာ"

"ဟွန်း သော်ဒီ မင်း ဒီထက်ဖောင်းတဲ့ နေရာတွေ့ရာ တွေ့ရင် ဘာနဲ့ဘယ်လိုများ နှိုင်းဦးမလဲ မသိဘူး"

"အဲဒီ နေကျတော့ ဖားဂုံညင်းပေါ့ကွ"

ဟု မိုးမြင့်က ဝင်ထောက်သည်။

"ဟော့ကော င် သိင်္ဂါရ ရသ ညစ်နွမ်းအောင် ရာဂကို ဇောင်းမပေးနဲ့ တို့က သန့်သန့်လေး"

"ငါက ဘာပြောလို့လဲ မုန့်ပေါင်းလို ဖောင်းတာတွေ့ရင် ဘယ်လိုတင်စားမလဲလို့ မေးတာ၊ ကိုယ့်ကိလေသာနဲ့ ကိုယ် အံ့ပွင့်ပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်နေတဲ့ကောင်ကများ"

ဒီတော့ လင်းရောင် ကြားဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေ စပ်စုပေးလိုက်သည်။

"ပိုင်စိုး လုပ်စမ်းပါဦး မင်းကကော မဒီရဲ့ ဘယ်အလှကို အငြိဆုံးလဲ

"အဟဲ မဒီရဲ့ လက်မောင်းကွ လက်မောင်း၊ သူ့လက်မောင်း ကလေးက မင်းတုန်းမင်းဆောင်း တဲ့ ရွှေရောင် အဆင်းရှိတဲ့ ထီးကို ပြန်ပိတ်ထားသလို မျိုး ငုံငုံဖူးဖူးလေး"

"တော်ပါသေးရဲ့ မင်းတုန်းမင်းရဲ့ ထီးမို့လိုပဲ ဟဲဟဲ"

"သွားစမ်းပါကွာ မင်းတို့ရဲ့ အမရာ ကိန္နရီ မဒီ သမ္ဘူလတို့ လှတယ်ဆိုတာ အလကား နွေးနွေးနဲ့ လျှာဖျားကိုတောင် မမီဘူး"

"ဟာ ညွှန်းလှချီလား"

"ဒီမယ် နွေးနွေးရဲ့ လျှာကလေးက မျက်ရစ်မပါတဲ့ ခရုတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးကို အတံရှည်ရှည် နဲ့ အဖျားသွယ်ပြီး သန္တာရောင်လို နီမြန်းနေတာ"

"သောက်ရူး ခရုပါဆိုနေမှ မျက်ရစ်ပါပ့ါမလား"

"အေးလေ ငါလည်းမပါလို့ မပါဘူး ပြောတာပဲဟာ"

"တော်ပါတော့ကွာ မင်းတို့က ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အလှဘွဲ့တွေ ပြောလေ ဘာမှပြောရာ မရှိတဲ့ ငါ့အဖြစ်က ပိုထင်ရှားလေ ဆိုတော့ ဖီးငုပ်တယ်ကွာ၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါလည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းကို လူနဲ့နာမည် တွဲပြီး ဒီနေ့ သိရမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ပြောနေကြတယ် အခုပဲ အဆောင်မှာ သွားရှာကြည့် လိုက်မယ်ကွာ"

လင်းရောင်၏ အဖြစ်ကို အားလုံးက စာနာသွားမိကြသည်။

"အေး ငါတို့လည်း လိုက်ခဲ့ပေးမယ်"

"နေဦးလေ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ အဆောင်ကို သူတို့ ပြန်လာမှာပေ့ါ ခုသွားလည်း အပိုပဲ"

"ဒါဆို ကျောင်းထဲ ပတ်ရှာကြည့်မယ်ကွာ"

သို့နှင့် လင်းရောင်၏ ကိုယ်တွင်းနာအတွက် ဆေးအရှာထွက် ခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ် ပရဝုဏ်ကတော့ အမြဲလိုလို ပန်းတွေနှင့် ဝေနေသည်။ အနီအဝါ အပြာ အစိမ်းဝတ် ကျောင်းသူ အချို့သည် ဖျော့တော့ပါးလျော့ သော ရယ်မောသံများနှင့် ပန်းပွင့်ယောင်ဆောင် နေကြသည်။

အချို့က သိုးနေအောင် အိပ်မောကျနေသော ရေမွှေးနံ့ကိုအဖော်ပြု၍ နတ်သမီး ခြေလှမ်း လှမ်း၏ ။

ပထမဆုံး လင်းရောင်တို့ အုပ်စု ကင်တင်းဘက်သို့ ရှာပုံတော် ဖွင့်သည်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင်းရှိ ကျောင်းသားတစ်စု အသံကြောင့် နေသော စန္ဒယား တစ်လုံးအား လက်ကွက်စမ်း၍ ထွက်လာသည့် မြည်သံလို ဆူညံနေ၏ ။

လင်းရောင်တို့ ဆိုင်ထဲ အဝင်မှာပင် အခြားကျောင်းသား တစ်ယောက်က ကပ်ရက်စားပွဲမှ ကျောင်းသူအချို့ကို ရည်ရွယ်ပြီး

"ဟေး ဒီမှာ စီးကရက် တွေရမယ်၊ အပျိုသိုးတွေလို မှိုစော်မနံခင် ဝယ်သောက်ထားကြ"

ထိုစကားကို ခံစားနိုင်စွမ်း ရှိဟန်မတူသော အပျိုကြီးတစ်ယောက်က ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံ ပြန်ရန်တွေ့၏ ။

"အမယ် သေနာ ငါတို့က မှိုတက်တယ်ထား၊ နင်တို့ကျမှ ဂျွတ်ပါတက်တာ"

ဒါကို မလယ်မဝယ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ဝင်ထောက် လိုက်သဖြင့် ပွဲဆူသွားခဲ့ သည်။

"ဟဲ့ မခိုင် ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ၊ သူတို့ ဂျွတ်တက်တာ မခိုင် ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့တာတုံး"

"ဝါး ဟား ဟား ဟား"

ထိုစကား တစ်လုံးထဲနှင့် ကျောင်းသူများ အရှက်ကွဲကာ ဆိုင်ထဲမှာလည်း ရယ်သံကြီး ဆူညံသွားခဲ့သည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် လွတ်လပ်ငြိမ်းကို ရှာမတွေ့အပြင် ဆိုင်ထဲမှာလည်း သရဲဖမ်းသလို ပွဲကြမ်း နေသဖြင့် အသာလှည့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

"ဂူး တွေ့ချင်ရင် ကြံဖန် လွဲတတ်တယ်ဆိုတာ မှန်သားဟ"

"အေးလေကွာ ဘယ်ချောင်မှာ သွားခွေနေကြလဲ မသိဘူး"

လေးယောက်ပေါင်းပြီး ခေါ်တော တစ်ခေါပဏီ ဝပ်အားဖြင့် လှည့်လည်ရှာစား ရှာဖွေကြသော် လည်း လူမပြောနှင့် ကိုယ်သင်းနံ့၏ ခြေရာ ကိုတောင် ရှာမတွေ့။ စာသင်ဆောင် တစ်ဆောင်ချင်း ညှိစာရင်းစစ်သလို ရှာဖွေသော်လည်း လွတ်လပ်ငြိမ်းက ဂျက်စီဂျိမ်းနှင့် ဆွေမျိုး တော်နေလေသည်။

အခန်းတော်တော်များများ စုံသွားသော်လည်း သူတို့အုပ်စုကို မတွေ့။ နောက်ဆုံး ယုဒသန် စကြံ ရှည်မှ ဖြတ်လျှက် တောင်ငူဆောင်ဘက် ရောက်သည်အထိ မထူးခြားသေ။ ကြာတော့ လင်းရောင်တို့ အုပ်စု ခြေကုန်လက်ပန်း ကျချင်လာသည်။

"မောပြီကွာ ငါတို့ ခဏနားရအောင် ကန်ဘောင်က ဘူးသီး ကြော်ဆိုင်သွား ကြမယ်"

"အေး ကောင်းတယ် ငါလည်း ဆာနေပြီ"

သော်ဒီနှင့် ပိုင်စိုးက စိတ်လျှော့စကား ဆိုသည်။ ရင်ဘတ်မီးလောင် နှာခေါင်းမီး တောက်ပြီး မျက်စိတွေပါ ပြာဝေနေသော လင်းရောင်က

"ဟာ ထမင်းစားနားချိန် အဆောင်ကို သွားမယ်ဆို"

"အဲဒါက မသေချာပါဘူးကွာ၊ ညနေ အတန်းဆင်းချိန်ကျမှ အဆောင်ကို

သွားရင် ရေမိုးချိုးပြီးသား လတ်လတ်ဆတ် ဆတ်လေးတွေ တွေ့ရမှာ”

“အင်း ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

သို့နှင့် အားလုံး သဘောသူညီချက်အရ အင်းလျားကန်စပ် ရှိဘူးသီးကြော် ဆိုင်တန်းဆီသို့ အုပ်စုလိုက် ချီတက်လာကြ၏ ။ စားပွဲတစ်လုံး တွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြရင်း ကန်ရေကို ဖြတ်သန်းလာသည့် လတ်လတ် လန်းလန်းလေးကို ရှုမည်မကြံ သေး။

“ဘာ သုံးဆိုင်မလဲ အစ်ကိုတို့”

“အကြော်စုံ နှစ်ပွဲကွာ၊ အချဉ်ရည် တစ်ပုလင်းနဲ့ ဆလတ်ရွက် တစ်ခင်းယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အကြော်ဖိုး မယူဘူး ဆလတ်ရွက်ဖိုး ပဲပေးပါ အစ်ကို”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“ဟေ့ ချာတိတ် ငါးသုံးလုံး တစ်ပွဲပါယူခဲ့နော်”

ပိုင်စိုးက စားပွဲထိုးကို လှမ်းအော်မှာ လိုက်သဖြင့် သော်ဒီက ထား၏ ။

“ဟေ့ကောင် စွတ်မှာ မနေနဲ့နော်၊ ဘယ်သူရှင်းမှာမို့လဲ”

“တို့ထဲက ဒီနေ့ စွံတဲ့ကောင် ရှင်းပေ့ါ”

“ဘယ်သူမှ မစွံရင်ကော”

“အားလုံး စုပေါင်းဒုလ္လဘ ရဟန်းခံ ရှင်းပြုပေ့ါကွာ ဟဲ ဟဲ”

ထိုအခိုက် ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်အစားနှင့် လူတစ်ယောက် လင်းရောင်တို့ အုပ်စုကို တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်ပြီး အတင်းဝင်ထိုင်လေ၏ ။

“ဟား ပွကြီးတို့ အုပ်စုပါလား အတော်ပဲ”

စာသင်နှစ်လေး နှစ်တက်ရတာ ကြာလို့ သူ့ဟာသူ ကျောင်းပြီး လိုက်သော နေမင်း အမူအရာက ဝမ်းသာအဲလယ် ရှိလွန်းနေသည်။

"ဟာ နေမင်း မတွေ့တာကြာပြီကွာ ၊ မင်းလည်း မိန်းမရပြီး ကတည်းက ပျောက်သွားလိုက် တာ"

"ဒီလိုပေါ့ကွာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲတွေများ တယ်ကွ အဟင်း မင်းတို့ အုပ်စုထဲမှာ ပိုင်စိုးတောင် တော်တော် ပိန်သွားပါလားကွ ဂွျတ် ဂွျတ် ဂွျတ်"

နေမင်းက မလှာပ သလ္လပပြောရင်း အကြော်များကို တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ကောက်ဝါး၏။ ညောင်းညောင်း ဆာဆာနှင့် စားဖို့ အားခဲလာသော လင်းရောင်တို့ အုပ်စုမှာ အဆင်ပြေပုံ မရသော သူငယ်ချင်းကိုလည်း မတားရက်သဖြင့် တံတွေးကိုသာ အဆာပြေ မြိုချနေရသည်။

"အေးကွာ ပိန်ဆို အိပ်ရေးပျက်လို့ လားမသိဘူး ညည အကြောတွေ တက်ပြီး မျက်စိကြောင် နေတယ် အိပ်လို့မပျော်ဘူး"

"ဟေ ဟုတ်လား အရင်တုန်းက ငါလည်း မင်းလို ဖြစ်ဖူးတယ်၊ ခုတော့ ငါ အဲလို အကြောတက်ပြီး အိပ်မရရင် မိန်းမက အိပ်ခါနီး မွေ့ရာပေါ်မှာ သေချာနင်းနှိပ်ပြီး တီတီတာတာ ပြောတာလေးတွေ နားထောင်ရင်း ရောဂါပျောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရော"

"ဟင် တကယ်လား ဒါဆို အခု မင်းမိန်းမ အိမ်မှာရှိလား"

"အေး ရှိတယ်"

"အရင်လိပ်စာပဲ မဟုတ်လား၊ ငါလည်း အနင်းခံရင်း အိပ်ချင်လို့"

"ဟမ်"

"ဝါး ဟား ဟား ဟား ဟား"

"နေမင်း နေမင်း မင်းကတော့လေ မိန်းမလိမ္မာတာ ကြွားချင်တာနဲ့ ခံရတော့မယ် ဟားဟား ဟား "

သော်ဒီက မျက်ရည်ပေါက်ကြီး ငယ်ကျအောင် ဖင်ဆောင့်ရယ်ရင်းနှင့် သောက်လက်စ စီးကရက်တိုကို တောက်ထုတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းလိုပင် တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ မိန်းကလေး တစ်ဦး အထိတ်တလန့် ထအော်သံကို ကြားရ၏ ။

"အား ပူတယ် ပူတယ်"

"မြတ်စွာဘုရား ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ အမရာ"

"ဟဲ့ လုပ် လုပ်ကြပါဦး နွေးနွေးရဲ့ အား"

"ဟဲ့ လုပ် လုပ်ကြပါဦး နွေးနွေးရဲ့ အား"

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ ပြောဦးလေ အမရာရဲ့၊ နင်ကလည်း အလန့်တကြား"

"ငါ့အကျႌလည်ပင်း ပေါက်ထဲ စီးကရက်မီး ဝင်သွားလို့ဟ အားလား လား"

"ဟင် ဒါဆို မြန်မြန်ပွတ်ချေလိုက်လေ ဒုက္ခပါပဲ"

"တောက် အရမ်းပူတယ်ဟာ ဘယ်က အုတ်ကြားတီညပ်က ပစ်ထည့်လိုက်သလဲ မသိဘူး"

လင်းရောင် တို့အုပ်စု ချက်ချင်း သဘောပေါက် လိုက်သည်။ ပြဿနာက သော်ဒီ တောက်ထုတ် လိုက်သည့် စီးကရက်မှ မီးခဲတခြား အစီခံတခြား လွင့်စင်သွားပုံ ရသည်။

"ဟာ သော်ဒီ အဲဒါ အမရာတို့ အုပ်စုကွ သွား သွား မြန်မြန်သွား

တောင်းပန်လိုက်”

ပိုင်စိုး အပြောကြောင့် သော်ဒီမျက်နှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပြုံကျသွားသည်။

“ဟင် ဘုရား ဘုရား”

“ဟော့ ဟိုဘက်ဝိုင်းက ဝရမ်းပြေးနဲ့ ဗိုင်းတာမရဲ့ ဂျန်နေရေးရှင်းတွေ စီးကရက်မီးကို စည်းပျက်ကမ်းပျက် တောက်ထုတ်ရသလား”

အမရာ့ ဘော်ဒါများဖြစ်သော မဒီတို့ နွေးနွေးတို့က ရန်စွယ်ငေါ်ငေါ် မာန်အပြည့်နှင့် ရန်တွေ့သည်။ သော်ဒီတို့ အုပ်စုမှာတော့ ဟောင်ရန်မေ့နေသော ခွေးလေခွေးလွင့်များလို အမြီးကလေး ကုပ်ပြီး သွားဖြဲပြရုံသာရှိ၏ ။ အခြေအနေ မဟန်တာ သိလိုက်သော နေမင်းလည်း လက်ကျန်ဘူးသီးကြော် နှစ်ချောင်းကောက်ဝါးပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ ရုတ်တရက် ခွဲသွားသည်။

သော်ဒီမှာတော့ တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာ ဆင်းတုတော်ရှေ့ ရောက်သလို ဒူးထောက် နေရပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျွန် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟို မတော်တရော်အဲ မတော်တဆ”

တောင်းပန်လာသော သောဒီကို မြင်တော့

“ဩော် ရှင်တို့အုပ်စုထဲကိုး၊ ရှင်တို့ရဲ့ မတော်တဆကလည်း အကျႌ ရင်ဘတ်ပေါက် တည့်တည့်မှ ဝင်လာရသလား၊ ဘယ်လောက် ခံရခက်မယ် ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်”

“ကျွန်တော် ဘာ ဘာများလုပ်ပေးရမလဲဗျာ”

“ရှင်က ဘာလုပ်ပေးချင်သေးလို့လဲ”

အမရာ နွေးနွေးနှင့် မာရီယာတို့ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ရန်တွေ့နေကြ

သဖြင့် လင်းရောင်တို့လည်း ဖြေသာအောင် ဝိုင်းဝန်းဖေးမ ဝင်ပြောကြ၏ ။

“ဟုတ်သားပဲ သော်ဒီရာ ဆေးလေးဘာလေး လိမ်းပေးလိုက်ပေါ့”

“ဘာ ဘာပြောတယ် ရှင်တို့မှာ အစ်မတွေ နှမတွေ မရှိဘူးလား”

နွေးနွေး၏ အမေးကို မိုးမြင့်က အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ရှိပေမယ့် မနှစ်ကပဲ လင်နောက် လိုက်သွားကြပါပြီဗျာ”

“တောက် ဘယ်လိုဟာတွေလဲ မသိဘူး”

အခြေအနေက တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးရွားပြင်းထန် လာ၏ ။ အမရာ အပါအဝင် အားလုံး၏ မျက်ဝန်းတို့တွင် စိန်ပန်းများ ရဲရဲတောက် ပွင့်ကြသည်။

“ကဲပါဗျာ ကျွန်တော် ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သူတွေ ဟာ အမျက်ဒေါသကို ထိန်းနိုင်ကြတယ်တဲ့”

ပညာရှိဖြစ်ချင် ၍ လားမသိ အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားကြ၏ ။ အမရာဆိုလျှင် သိက္ခာရ သီလရှင် ဆရာကြီး တစ်ပါးလို မျက်လွှာချသွား သေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ရင်ပူရမယ့် ကိစ္စတွေ ငြိမ်းသွားအောင် ကျွန်တော်တို့ အအေးတိုက်ပါ ရစေ ဆိုင်ပြောင်းပြီး သောက်ကြရအောင် လိုက်ခဲ့ပါနော်”

“ကဲ အားလုံး ကျေအေးပြီး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဆက်ဆံရေး သစ်ကို ထူထောင်လိုက် ကြရအောင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဟုတ်ပါတယ် ကဲ လိုက်ခဲ့ကြပါနော်”

“ကဲ လာကြ လာကြ”

“အိုး ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ လာဖက်ရတာ လဲ”

“ဟိုက် ဆောရီး ဆောရီးဗျာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မှတ်လို့”

ကျောအေးခါနီး မှ ပူညံ့ပူညံ့ ကိစ္စက ထပ်ပေါ်လာ၏။ ပိုင်စိုးက မဒီ့ကို လူမှားပြီး ပခုံးဖက်လိုက် ရာမှ စခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စကြောင့် မဒီ မျက်မှောင်ကလေး ကျုံ့ရင်း ခေါင်းငုံ့သွား၏။ ကျန်လူများက တစ်ဦးကို တစ်ဦး မေးဆတ်ပြရင်း ကြိတ်ကာ ရယ်ကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မဒီတို့ အုပ်စု လိုက်လာကြသဖြင့် သော်ဒီတို့ အားလုံး မာန်တက် နေကြသည်။

သိပ္ပံကင်တင်း ရောက်သောအခါ လူအုပ်စုနှင့် စားပွဲက မဆန့်။ အခြားစားပွဲ နှင့်ဆက်၍ ထိုင်ခုံများဆွဲသူက ဆွဲသည်။ ပိုင်စိုးက မဒီ့ကို နေရာပေး၏။

မိုးမြင့်က နွေးနွေးကို မျက်နှာလုပ်ပြီး သူ့အနားတွင် ထိုင်စေရန် တစ်ဖက်မှ ခုံကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လှမ်းဆွဲသည်။

မဒီအထိုင်နှင့် မိုးမြင့်ခုံကို လှမ်းအဆွဲ တစ်ပြိုင်တည်းကျ၍ မဒီ ဘိုင်းခနဲ ဖင်ထိုင်လျက် လဲ၏။ မဒီ ပုံပျက်ပန်းပျက် ပြုတ်ကျသွားပြီး လွင့်ထွက်သွားသော ဒေါက်ဖိနပ်က မိုးမြင့်ခေါင်းပေါ် ကွက်တိရောက် လာခဲ့သည်။

“ဟိုက် သွားပြန်ပြီဟ အကုသိုလ်က ပက်လက်ကြီး ဝင်လာတော့ တာကိုး”

အာမေဋိတ်သံ အမျိုးမျိုး ထွက်လာသည်။ ရှက်ရွံ့နာကျင်မှု ဒေါသနှင့် မဒီ လဲနေရာမှ ထဖို့ကြိုးစား၏။ ပိုင်စိုးက ကြေကွဲမှုများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော မျက်နှာနှင့် မဒီ့ကို ဆွဲယူကာ ဖုံခါပေးသည်။

မဒီက ပိုင်စိုးကို အားပြုထရပ်ပြီး လန်တက်နေသော ထဘီအနားစကို ဆွဲချရင်း ရန်တွေ့ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

“မဒီ မဒီ ရ ရဲ့လား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ပိုင်စိုး၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို မဒီက ဒေါသနှင့် တုန့်ပြန်သည်။

"ဖယ်ပါ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ခါမယ်"

ဒေါသနှင့်လှည့်ထွက်သွားသည့် မဒီ၏ နောက်ပိုင်းကို သတိပြုလိုက်မိသော ပိုင်စိုးမှာ စိုးရိမ်တကြီး လေသံနှင့်

"ဟင် မဒီ နောက်မှာ ဟို ဟို"

ပိုင်စိုး၏ ပုံမှန် မဟုတ်သော အမူအရာကြောင့် အားလုံး အလန့်တကြားနှင့် မဒီ့ နောက်ကျောသို့ ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

"ဟယ် မဒီ ကြည့်စမ်း အတှာ အတှာ"

"ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့"

အမရာတို့ သာမက ယောကျ်ားလေး အုပ်စုပါ မဒီ့ နောက်ကျောကိုဝိုင်းကြည့်နေကြသဖြင့် မဒီ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်မိသော အမရာက

"အို ရှင်တို့က ဘာကိစ္စ ဝိုင်းကြည့်နေရတာ လဲ လာ လာ မဒီ တို့တွေ လက်ထရိန်ကို သွားကြမယ်"

အမရာက မဒီ့အား ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပုံစံနှင့်ဆွဲခေါ်သွား၏။ ပိုင်စိုးက မဒီချော်လဲသော နေရာကို ဖိနပ်နှင့် တဖျန်းဖျန်း ရိုက်သည်။

"ဟာ ဒါ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကွမ်းတံတွေးတွေပါ"

ပိုင်စိုးစကားကြောင့် အားလုံး နှုတ်ခမ်းများ မဲ့နေရာမှ အတွေးပေါက်ပြီး စိတ်ပေါ့ပါ့သွားဟန် နှင့် ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုနေ့က ဖြောင်းဆန်အောင် တောင်းပန်ခြင်း ဝေဖန်၍ လေကန်ခြင်းများ အပြင်းအထန် ပြုလုပ်ပြီးနောက် လင်းရောင်တို့ အုပ်စုနှင့် အမရာတို့ အဖွဲ့ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

*